

ARTHUR

HAILEY

A REPÜLŐTÉR

 Aranytoll

Arthur Hailey

REPÜLŐTÉR

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2006

ELSŐ RÉSZ

18 óra 30 perc – 20 óra 30 perc

1.

Egy januári péntek este hat óra harminckor az illinoisi Lincoln International repülőtér üzemelt ugyan, de nehezen.

Üzemeltetését az Egyesült Államok közép-nyugati részében dúló hóvihár – az utóbbi hat év legalattomosabb, legkeményebb hóvihara – zavarta. A vihar már harmadik napja tartott. Most már sorozatban jelentkeztek a bajok, megállíthatatlanul, mint a fekélyek egy megtört, legyengült testen.

Az United Airlines egyik, kétszáz adag vacsorával megrakott furgonja elveszett; feltehetőleg valahol a repülőtér környékén vesztegelt behavazva. A kocsinak vagy a vezetőjének a felkutatása a havazás és a sötétség miatt mindeddig nem járt sikerrel.

Az United 111-es Los Angeles-i közvetlen járata – egy DC-8-as, mely az élelemszállító kocsira várt – máris néhány órák késésben volt, s a vacsoraszállítmány körüli zűr még tovább késleltette az indulást. Különböző okokból még húsz társaság legalább száz járata késlekedett hasonlóképpen a Lincoln Repülőtéren.

Kint a pályán használatatlanná vált a három-nullás kifutó; az Aéreo-Mexican társaság egyik Boeing 707-es gépe vesztegelt rajta, kerekeivel mélyen belesüppedve a kifutópálya széle melletti, hóval borított, sáros talajba. Két óra hosszát tartó megfeszített próbálkozás után se sikerült a hatalmas jetet elmozdítani. Az Aéreo-Mexican saját erőforrásai kimerültek, és a TWA-hoz fordult segítségért. A három-nullás kifutópálya kiesése miatt a Légi Irányítóközpont korlátozást rendelt el a környező légikikötőkből

– Minneapolisból, Clevelandből, Kansas Cityből, Indianapolisból és Denverből – érkező gépek számát illetően. Ennek ellenére hús beérkező járat körözött a repülőtér légtérében, s néhány gép üzemanyaga már kifogyóban volt. A földön kétszer ennyi gép készülődött felszállásra. De amíg a landolásra váró gépek számát nem lehetett csökkenteni, az Irányítóközpont a kimenő forgalom további késleltetését rendelte el. Közben az utasfelvevő helyek, bekötőpályák és várakozóhelyek is zsúfolva voltak gépekkel, jó néhánynak már be is volt indítva a motorja.

A légitársaságok raktáraiban zsúfolásig felhalmozódtak a szállítmányok; a szokásos, gyors árutovábbítást szintén a vihar akadályozta. Ideges szállításfelügyelők figyelték a romlandó árukat: meglegházi virágoknak kellett Wyomingból sürgősen New Englandbe jutniuk, egy tonna sajtnak Pennsylvaniából az alaszakai Anchorage-be, mélyhűtött borsónak Izlandba, keletről sarkkörüi járatallal érkezett élő homároknak Európába. A rákoknak Edinburgh és Párizs másnapi étlapjain „friss helyi tengeri ételkülönlegesség”-ként kellett szerepelniük, hogy gyanútlan amerikai turisták rendelhessenek belőlük. Hóvihar ide, hóvihar oda, a szerződések értelmében a légiúton szállított romlandó áruknak gyorsan és friss állapotban kellett rendeltetési helyükre érkezniük.

Az American Airlines raktárában különleges fejtörést okozott egy néhány ezer főből álló pulykafióka-rakomány; a fiókák alig néhány órája kerültek ki az inkubátorokból. A keltetés és szállítás menetrendjét – akár egy bonyolult haditervet – már hetekkel azelőtt megállapították, mielőtt még a tojások az inkubátorokba kerültek volna. Eszerint a fiókáknak a keleti partra való szállítását a kikelésüktől számított negyvennyolc órán belül kellett lebonyolítani, mivel az érzékeny kis jószágok csak ennyi időt bírnak ki élelem és ivóvíz nélkül. Rendes körülmények között ez a menetrend majdnem százszázalékos életben maradáást biztosított. Az se volt figyelmen kívül hagyható, hogy ha a pulykákat szállítás közben etetik, az ürülékük bűzleni kezd, és a szagot napokig érezni lehet majd a gépen. A kis pulykák menetrendje máris eltolódott néhány órával. De egy gépet elvontak az utasforgalomtól, és a levegőben még az est folyamán a pulykafiókaké lesz az elsőbbség, még a nagyon fontos személyiségekkel szemben is.

A központi csarnokban káosz uralkodott. A várakozóhelyek zsúfolva voltak késésben levő vagy leállított járatok utasainak ezreivel. Poggyászhalmok hevertek mindenütt. A hatalmas tömeg úgy tolongott, mint egy karácsonyi kiárusításon vagy egy döntő futballmérkőzésen.

Az épület tetején a büszke jelmondat – LINCOLN INTERNATIONAL – A VILÁG LÉGI ÚTKERESZTEZŐDÉSE – teljességgel láthatatlanná vált a hóviharban.

Csoda, hogy még egyáltalán működik itt valami – gondolta Mel Bakersfeld.

A „fegyelmezett energia” mintaképének mondható, magas, szikár Mel, a repülőtér vezetője a Hóellenőrző Szolgálat asztala mellett állt, fent az irányítótornyban, és kibámult a sötétbe. Mások ebből az üvegfalú helyiségből az egész repülőtér – a bekötő- és kifutópályákkal, a rajtuk és a levegőben zajló forgalommal együtt – még éjszaka is olyan áttekinthető volt, mint egy jól elrendezett makett: a fények jelezték a gépek körvonalait és mozgásukat. Magasabbról már csak a két emelettel feljebb levő Légi Irányítóközpontból nyílt ilyen kilátás.

Ezen az estén azonban csak néhány közeli fényforrás halvány derengése tört át a szélfúttá opálfehér hófüggönyön. Mel gyanította, hogy erről a télről jó néhány évig fognak beszélni a meteorológuskongresszusokon.

A vihar öt nappal ezelőtt a Colorado-hegység lejtőin született. Kezdetben nem volt több egy alacsony nyomású légtömegnél, kiterjedése nem volt nagyobb egy dombvidéki birtoknál, az előrejelzők többsége észre sem vette vagy nem tartotta fontosnak a térképekre bejelölni. A képződmény mintegy dacból növekedésnek indult, mint valami rosszindulatú daganat, és kiterjedését állandóan növelve előbb délkeleti, majd északi irányba özönlött.

Átvonult Kansas és Oklahoma felett. Arkansasban megpihent, válogatott gonoszságokkal töltötte fel magát, másnap dagadtan, félelmetesen özönlött fel a Mississippi völgyén, s végül Illinois felett pakolt ki: szélviharokkal, fagypon alatti hőmérséklettel és huszonnégy óra alatt tízhüvelyknyi hótakaró lezúdításával szinte megbénította az állam életét.

A repülőtéren gyenge, de állhatatos hóhullás előzte meg a tíz-

hüvelyknyi hórétteg lezúdulását. A jelenleg leomló, vad szelek hajtotta hótömeg újabb torlaszokat képezett, miközben a hóékék még a korábbi torlaszok eltávolításán dolgoztak. A karbantartók hóeltakarító egységei erejük fogytán voltak. Noha a repülőtéren az ilyen sürgősségi esetekre berendezett pihenőhelyeken az egységek tagjai felváltva alhattak, az utóbbi órákban jó néhány embert haza kellett küldeni, annyira kimerültek.

A Hóellenőrző asztalánál, Mel közelében, Danny Farrow, a hóeltakarítási munkálatok irányítója, rendes körülmények között a repülőtér helyettes vezetője ült. Rádiófonon éppen a karbantartók hőközpontját hívta.

– Egyre több parkolóhelyet veszítünk el. Kérek még hat rakodókocsit és egy bendzsóegyüttest az Y-hetvennégyesre.

A Hóellenőrző Szolgálat tulajdonképpen egy háromszemélyes, széles pult volt. Danny és a pult két végén ülő két kisegítője előtt telefonok, teleautográfok és rádiók ütegei sorakoztak. Ezeket térképek, grafikonok és táblázatok vették körül, melyeken a hóeltakarításban résztvevő munkagépek, hómunkások és munkavezetők helye és tevékenysége volt feltüntetve. Külön táblázaton szerepeltek a „bendzsóegyüttesek” – a lapátokkal felszerelt emberekből álló, mozgó hóeltakarító egységek. A Hóellenőrző Szolgálat természetesen csak a téli időszakban működött. Az év többi szakában a helyiség csendes volt és elhagyatott.

Danny tar feje búbján verejtékcseppek gyöngyöztek; a repülőtér négyzetekre osztott, nagyléptékű térképére jegyezgetett. Megismételte kérését a karbantartókhoz – úgy hangzott, mint valami kétségbeesett személyes könyörgés, és talán az is volt. Itt fent, a hóeltakarítást irányító központban, akárki vezette is a munkálatokat, a repülőtér egységében kellett néznie, búvészkednie kellett a kérésekkel, és a felszerelést mindig körültekintően oda kellett irányítania, ahol pillanatnyilag a legnagyobb szükség volt rá. Csak az volt a bökkenő – és kétségkívül ettől izzadt Danny feje is –, hogy akik lent a feladatok végrehajtásával küszködtek, nem mindig osztották ezt a véleményt.

– Persze, persze, még hat rakodót – recsegte egy hang a repülőtér szemközti oldalán lévő karbantartó központból. – Majd kérünk a Mikulástól. Nyilván itt van ő is valahol. – Szünet, majd még agresszívabb lett a hang: – Más hülye kívánság nincs?

Mel Dannyre nézett, megcsóválta a fejét. A mikrofonból hallatszó hangban ráismert egy rangidős munkavezetőre, aki minden bizonynyal a hószakadás kezdete óta dolgozott egyhuzamban. Vékonyra kopnak az idegek ilyenkor, s bizony nem ok nélkül. Az idegtépő, időjárási problémáktól terhes téli időszakok után a vezetőség meg a karbantartók rendszerint közös esti kanbulit szoktak rendezni, amelyet „békepuszi-estélynek” neveznek. Az idén erre kétségkívül nagyon rászolgáltak.

– Négy rakodót küldtünk ki az United-furgonért – mondta Danny a rádiófonba. – Már végezniük kellett. Legalábbis remélem.

– Igen. Ha a furgon megkerült volna.

– Még mindig nem került meg? Hát mit csináltak ti ott, fiúk? Vacsorát rendeztek csurglipartival? – Danny már nyújtotta is a kezét, hogy lehalkítsa a hangszóróból kirobbanó választ.

– Van fogalmatok róla abban a rohadt galambdúcban, hogy mi folyik itt kinn a terepen? Kipisloghatnátok időnként az ablakon is. Mintha csak az Északi-sarkon lennének, az isten verje meg! Annak is a kellős közepén.

– Lehelgesd az ujjaidat, Ernie – mondta Danny. – Akkor kevesebbet fogsz beszélni, és talán még fel is melegszel.

A szóváltásra Mel Bakersfeld oda sem figyelt. Nagyon is tudta, mi a helyzet odakint. Egy órája, hogy keresztülhajtott a repülőtéren. A szolgálati utakat használta, s noha az egész repülőteret úgy ismerte, mint a tenyerét, ma este néhányszor bizony majdnem eltévedt.

A karbantartók hőközpontját ment ellenőrizni. Ott akkor is megfeszítetten dolgoztak, mint ahogy most is. A Hóellenőrző Szolgálat tornya parancsnoki állás volt, a karbantartók hőközpontja viszont az első vonalban dolgozott, onnan indultak és oda érkeztek a fáradt különítmények hol izzadva, hol összefagyva – a tényleges munkások csoportjai, kisegítőikkel: ácsokkal, víz- és villanszerelőkkal, tisztviselőkkel, rendőrökkel megerősítve. Repülőtéri munkahelyeikről irányították oda őket. A szükségállapot végéig másfélszeres bért kapnak. Tudták, mi a feladatuk. Egész nyáron és ősszel – mint a vasárnapi katonák – hóeltakarítási gyakorlatokat végeztek a bekötőpályákon és a kifutókon. A kívülállók gyakran szórakoztak a forró nyári napokon leeresztett lemezekkel, dübörgő elszívókkal vonuló, gépesített hóeltakarító egységek láttán. Az ilyen méretű előkészítüle-

teken csodálkozókat Mel Bakersfeld felvilágosította volna, hogy a repülőtér működési területének a megtisztítása hétszáz mérföldnyi autósztroda feltakarításával ér fel.

A Hóellenőrző Szolgálatához hasonlóan a karbantartók hőközpontja is csak télen működött, egy hatalmas, barlangszerű helyiségben az egyik repülőtéri teherautógarázs fölött, egyetlen diszpécser vezetésével. A mikrofonhangból Mel arra következtetett, hogy a diszpécser jelenleg a „Kék szobá”-ban tartózkodik, talán egy alvásnyi időre. A repülőtéri rendfenntartás becézte Kék szobának a hőeltakarító különítmények pihenőhelyét.

– Mi is izgulunk azért a furgonért, Danny – hangzott fel újra a karbantartók munkavezetőjének hangja a rádiófonból. – Az a szegény hülye sofőr még megfagyhat odakinn. De legalább éhen nem hal, ha van egy kis esze.

Az UAL élelemszállító furgonja már majdnem két órája indult el a repülőtér konyhájától az indulási oldal felé. Útvonala a peremrészekben vezetett keresztül, s rendszerint negyedórát vett igénybe. De a furgon nem érkezett meg a repülőgéphez, a sofőr minden bizonynyal eltévedt, és most valahol a repülőtér külső zónáiban vesztegelt behavazva. Az United kirendeltsége először a saját embereivel próbálta felkutatni az eltűnt kocsit, eredménytelenül. A kutatást ezek után a repülőtér vezetősége vette kézbe.

– Az United-járat végül is vacsorák nélkül indult el, ugye? – kérdezte Mel.

– Hallottam, mikor a kapitány beadta a dolgot az utasoknak – válaszolta Danny Farrow, anélkül, hogy felnézett volna. – Elmondta nekik, hogy még egy órába telne egy másik ételszállító előkerítése, s hogy a fedélzeten van mozi, meg ital is akad bőven, Kaliforniában pedig süt a nap. Egy emberként benne voltak, hogy tűnés innét, akár a pokolba is. Én is benne volnék.

Mel bólintott. Legyűrte magában a kísértést, hogy személyesen vegye kézbe az eltűnt furgon és a sofőrje utáni kutatást. Pedig a cselekvés gyógyszerként hatott volna. A napok óta tartó hideg és nedvesség hatására újból sajogni kezdett a sebe – egy élete végéig tartó háborús emlék, Koreából. Álltában lábat cserélt; testsúlyát az ép lábára helyezte. De a megkönnyebbülés csak pillanatnyi volt; alig felvette az új pozíciót, a fájdalom visszatért.

Aztán már örült, hogy nem avatkozott be. Danny megtette, amit kellett: sürgette a furgon felkutatását, embereket és hóékéket csoportosított át a központi zónából a külsőkbe. Pillanatnyilag sorsukra maradtak a parkolóhelyek, később lesz is panaszözön emiatt, de hát az eltűnt gépkocsivezető sorsa mindennél fontosabb.

– Lesz itt siránkozás, készülj fel – szólt oda Melnek Danny két telefonhívás közt. – A kereséssel elzárjuk a külső utakat. Feltartjuk a többi élelemszállító kocsit, amíg meg nem találjuk azt a tagot.

Mel bólintott. Az efféle panaszok hozzátartoznak a repülőtéri vezető munkájához. Danny azt jósolta meg, hogy a többi légitársaság a tiltakozások áradatával fogja elborítani Melt, ha megtudja, hogy az ő furgonjuk nem jutott el idejében a rendeltetési helyére, mindegy, hogy miért.

Talán nehéz elképzelni, hogy a civilizáció olyan központjában, mint egy repülőtér, fagyhalál fenyegethet valakit, pedig előfordulhat. A repülőtér elhagyatottabb részein nem lehet céltalanul kóborolni, főleg egy olyan estén, mint a mai. És ha a gépkocsivezető úgy dönt, hogy a kocsiban marad, és melegítésként a motort járátja, a járművet gyorsan beborító, szigetelő hóréteg alatt könnyen felgyűlik a halált okozó szén-monoxid.

Danny egyik kezével a piros telefon után nyúlt, a másikkal a rendkívüli állapotra vonatkozó utasításokat lapozgatta: Mel nagy körültekintéssel összeállította utasításait.

A piros telefon közvetlenül a repülőtér szolgálatos tűzoltóparancsnokához kapcsolt, Danny ismertette vele a helyzetet.

– Amint lokalizáltuk a furgont, küldjete azonnal mentőkocsit a helyszínre. Légzőkészülékre vagy melegítőre is szükség lehet, esetleg mindkettőre. De ne induljatok addig, amíg nem tudjuk a pontos helyet. Nem szeretnénk, ha titeket is ki kéne ásnunk, fiúk.

Danny kopaszodó fején megszorodtak a verejtékcseppek. Mel tisztában volt vele, hogy Danny gyűlöli azt, amit most csinál; szívesebben foglalkozna saját, repülőfejlesztési osztályán a mozgatási, utánpótlási és elhelyezési tervekkel, a repülés jövőjével. Azok nyugodtan, jó előre megtervezett dolgok, nem pedig „itt és most”-problémák, mint ezek a ma estiek. Ahogy némelyeknek a múlt, úgy a Danny Farlow-k számára a jövő jelent menedéket, gondolta Mel. De Danny – ha verejtékezve és boldogtalanul is – küzdött.

Mel átnyúlt Danny válla felett, és felvette a Légi Irányítóközponthoz közvetlenül kapcsolt készülék kagylóját. A megfigyelőtorny főnöke jelentkezett.

– Mi a helyzet azzal a hét-nulla-hetes Aéreo-Mexicannel?

– Változatlan, Mr. Bakersfeld. Már két órája próbálják kimozdítani. Mindeddig hiába.

Az üggy röviddel sötétedés előtt kezdődött, amikor az Aéreo-Mexican gép kapitánya, útban a kifutópályára, ahol majd megkezdni a felszállást, egy kék irányjelző lámpát bal helyett véletlenül jobbról került meg. Sajnos, a jobbra levő füves területen vízelvezetési problémák voltak, csak a tél elmúltával lehetett megoldani őket, s a talaj az erős havazástól függetlenül is teljesen át volt ázva. A hibás manőver következtében a százhusz tonnás gép másodperceken belül mélyen a sárba süppedt.

Mikor nyilvánvalóvá lett, hogy a megterhelt gép saját erejéből képtelen kimozdulni, az ingerülten zúgolódó utasokat sebtében bérelt buszokkal eltávolították a sáron és a havon keresztül. Azóta több mint két óra telt el, s a beragadt, hatalmas jet farka és törzse még mindig blokkolta a három-nullás kifutópályát.

– A kifutó- és a bekötőpálya is használhatatlan? – kérdezte Mel.

– Egyértelműen. A gépeket kerülő utakon a többi kifutóhoz irányítjuk.

– Lassan megy?

– Ötven százalékkal lelassultunk – válaszolta az irányítótorony vezetője. – Pillanatnyilag tíz járat vár a felszállás megkezdésére, egy másik tucat pedig a hajtóművek beindítására.

Itt a bizonyíték, gondolta Mel, milyen égető szükség van újabb bekötő- és kifutópályák építésére. Három éve sürgeti egy, a három-nullás kifutóval párhuzamos pálya építését, több más, jobb működést biztosító intézkedéssel együtt. De a Repülőtér Vezetőségi Tanácsa, városi politikai körök nyomására, nem egyezik bele. Ugyanis a városi tanácsstagok csak a saját szempontjaikat veszik figyelembe, és el akarják kerülni a munkálatok finanszírozásához szükséges új költségvetés készítését.

– Más baj is van – mondta a torony vezetője. – A három-nullás kiesésével Meadowood fölé kellett irányítanunk a felszállításokat. Máris kezdenek befutni a tiltakozások.

Mel felnyögött. A repülőtérrel délnyugati irányban szomszédos meadowoodi település állandó szállka volt a szemében, mert nehézséget jelentett a légi közlekedés számára. Noha a repülőtér már régen működött, mikor létrejött a település, Meadowood lakói szakadatlanul és egyre elkeseredettebben panaszkodtak a házaik felett elhúzó gépek okozta zaj miatt. És nem maradt el a sajtóvisszhang sem, a repülőtér és annak vezetősége ellen felhozott vádak száma egyre növekedett. Végül is hosszas, politikát is érintő tárgyalások, újabb újságcikkek és – Mel Bakersfeld véleménye szerint – durva megfélemlítések után a repülőtér, valamint a Szövetségi Légügyi Vezetőség belement, hogy a település felett csak akkor hajtanak végre fel- és leszállást, ha azt rendkívüli körülmények indokolják. Az amúgy is kevés kifutópályával rendelkező repülőtér számára ez tetemes teljesítménycsökkenést jelentett.

Ráadásul azt is kikötötték, hogy a Meadowood feletti felszállások – jóformán rögtön a levegőbe emelkedés után – zajcsökkentő eljárással történjenek. Ez viszont a pilóták tiltakozását váltotta ki, mivel veszélyesnek tartották az eljárást. A légitársaságok azonban – ismelve a tömegfelháborodás esetleges következményeit – alkalmazkodásra szólították fel pilótáikat.

De a meadowoodi közösségnek ez még mindig nem volt elég. Harcias vezetőik tiltakoztak, szervezkedtek, és a legújabb hírek szerint törvényes eljárást készültek indítani a repülőtér ellen.

– Hány telefonáló volt eddig? – kérdezte Mel. Még mielőtt választ kapott volna, bosszúsan elkönyvelte magában, hogy munkaidejéből még többet fognak elrabolni a küldöttségek, viták és változatlanul megoldhatatlan problémák.

– Mondhatom, legalább ötven. Egy csomó hívásra nem is válaszoltunk. Minden felszállás után csörögnek a telefonjaink, még a titkos vonalaink is. Sokért nem adnám, ha tudnám, hogyan jutottak a számokhoz.

– Gondolom, megmondtátok, hogy kényszerhelyzetben vagyunk a vihar és a kifutópálya miatt.

– Hiába magyarázkodunk, nem érdekli őket. Csak azt fűjják, hogy a gépek ne a házaik felett szálljanak el. Volt, aki azt mondta, hogy akár kényszerhelyzet van, akár nincs, a pilóták kötelesek zajcsökkentő eljárást alkalmazni, és ma este mégsem teszik.

– Istenemre mondom, a helyükben én se tenném. Hogyan is várhatja el épeszű ember egy pilótától, hogy ilyen ítéletidőben rögtön felszállás után sebességet csökkentsen, és így emelje fel meredeken a gépét csak azért, hogy csökkentse a zajt? – mondta Mel.

– Én sem – mondta a megfigyelőtorony főnöke. – De a dolog persze nézőpont kérdése. Ha Meadowoodban lagnék, lehet, hogy én is osztanám a véleményüket.

– Maga ugyan nem. Maga hallgatott volna ránk, amikor még évekkor elelőtt figyelmeztettük őket, hogy ne építkezzenek oda.

– Valószínűleg. Igaz is, az egyik emberem szerint ma este újabb gyűlést tartanak.

– Ilyen időben?

– Úgy látszik, minden körülmények közt meg akarják tartani, mert állítólag megint kitaláltak valamit.

– Akármit találtak ki – jósolta Mel –, rövidesen hallani fogunk róla.

Ugyanakkor azt gondolta, hogy ha tényleg gyűlést tartanak Meadowoodban, kár új lovat adni alájuk. Majdnem biztos, hogy a sajtó képviselői is ott lesznek, meg a helybeli politikusok is, és a fejük felett elhúzó járatok, bármennyire kényszermegoldás is, hogy ott húznak el, remek témát adnak a további cikkekhez és vitákhoz. Vagyis minél előbb lesz használható a három-nullás kifutó, annál jobb mind a két fél számára.

– Rögtön kimegyek a három-nullásra, hadd lássam, hogy állunk – közölte Mel a megfigyelőtorony főnökével. – Majd értesítem, mi a helyzet.

– Rendben.

– Az öcsém szolgálatos ma este? – változtatott Mel témát.

– Igen. Keith a radarnál van, nyugati érkezés.

Mel tudta, hogy a nyugati érkezések radarirányítása a megfigyelőtorony egyik legnehezebb munkaköre; a nyugati kvadráns összes beérkező járatának ellenőrzését jelenti. Tétovázott, de aztán eszébe jutott, hogy már régóta ismeri a megfigyelők főnökét.

– Jól van Keith? Nem látszik túlságosan fáradtnak?

Gondolatnyi szünet után jött a válasz.

– De igen. A szokottnál is fáradtabbnak.

Tudták egymásról, hogy Mel öccse az utóbbi időben mindkettőjük számára gondot jelentett.

– Őszintén szólva, szívesen könnyítenék is rajta – mondta a főnök.
– De nem tudok. Kis létszámú a csapat, és mindenki feygyverben van. Én is – tette hozzá.

– Tudom. És köszönöm, hogy így szemmel tartja Keith-et.

– Hát, a mi munkánkban néha sokunknak meg kell küzdenie a fáradtsággal. – Mel érezte, hogy a másik óvatosan fogalmaz. – Hol az agy, hol a test nem bírja. Mindkét esetben próbálunk segíteni egymáson, ha kell.

– Köszönöm. – A beszélgetés nem nyugtatta meg Melt. – Lehet, hogy később benézek.

– Rendben, uram. – A megfigyelők főnöke letette a kagylót.

Az „uram” pusztán udvariassági formula volt. A Légi Irányítóközpont nem tartozott Mel hatáskörébe, csak a Washingtonban székelő Szövetségi Légügyi Vezetőségnek tartozott felelősséggel. De az irányító és a repülőtér vezetősége között jó volt a kapcsolat, és Mel ügyelt rá, hogy az is maradjon.

Egy repülőtér – minden repülőtér – az egymást átfedő hatáskörök furcsa komplexuma. Nincs egyetlen teljhatalmú vezető személy, és egyetlen részleg sem független teljesen. Mint a repülőtér vezetőjének, Melnek *majdnem* teljhatalma volt, de bizonyos területeken jobbnak látta nem beavatkozni. Ilyen terület volt a Légi Irányítóközpont munkája, valamint az egyes légitársaságok belső vezetése. Olyan ügyekben, amelyek a repülőteret mint egészet – vagy a repülőtérrel kapcsolatban állók érdekeit – érintették, lehetett és volt is szava. Jogában állt utasítani egy-egy légitársaságot, hogy távolítsanak el valamilyen félrevezető vagy az előírásoknak nem megfelelő feliratot az ajtókról, de hogy az ajtók mögött mi történik, az kizárólag csak a társaságra tartozott.

Egy repülőtér vezetőjének nemcsak jó adminisztrátornak, hanem jó taktikusnak is kell lennie.

Mel letette a telefonkagylót. Egy másik vonalon Danny Farlow a gépkocsiparkoló ingerült felügyelőjével vitázott, aki már néhány órája a hozzáférhetetlenné vált autók dühödt tulajdonosaival hadakozott. Akárki vezeti is ezt a repülőteret, nem veszi észre, hogy havazik? – kérdezték az emberek. – Mert ha igen, akkor csipked-

jék magukat és tisztítsák meg a pályát, hogy az ember alkotmányos jogainak megfelelően akármikor és akárhová mehessen a kocsjával.

– Mondja meg nekik, hogy bevezettük a diktatúrát. – Danny kötötte magát ahhoz, hogy a szabadtéri parkoló várhat, amíg a helyzet normalizálódik. Mihelyt tud, mondta, küldeni fog felszerelést és embereket.

A beszélgetést félbeszakította egy hívás, a főnök jelentkezett az irányítótoronyból. A legfrissebb időjárás-jelentés szerint egy órán belül megváltozik a szél iránya. Vagyis más kifutópályákra lesz szükség, meg tudnák-e sürgetni az egy-hetes kifutó megtisztítását? Danny megígérte, hogy mindent belead. Kapcsolatba lép a Conga Vonal vezetőjével, aztán visszahívja a tornyot.

Ez a szünni nem akaró nyomás három éjjel és három napja tartott, a hóvihar kezdete óta. Fel voltak rá készülve, s ez csak még dühítőbbé tette a feljegyzést, melyet negyedórával előbb küldönc kézbesített Melnek. Ez állt benne:

m –

gondoltam figyelmeztetlek – légiforgó hóbizság (vern demerest sürgetésére... miért utál a sógorod?) bíráló jelt készít, mert kifutók, bekötők megtisztítása (v. d. mondja) lassú, hatástalan... ..jelent... röpteret hibáztatja (téged) járatok késéséért... állítja 707 beragadása sem történik, ha bekötőp hamarabb jobban hóékezőve... ezért összes légitársaságok bírságnak stb stb... érted a fendet?... .. és hol vagy? ... bújj ki & fizess egy kávét

csók

t

A „t” Tanya Livingstont, a Trans America utasszolgálatának tisztviselőjét, Mel különlegesen jó barátját jelentette. Mel még egyszer elolvasta a feljegyzést. Mindig kétszer kellett elolvasnia Tanya üzeneteit, mert csak másodsorra világosodott meg az értelmük. A közönségkapcsolatokkal és az ebből adódó problémák elhárításával foglalkozó Tanya ugyanis nem szerette a nagybetűket. („Hát nincs igazam, Mel? Ha eltöröljük a nagybetűket, kevesebb lesz a félreértés. Nézd csak meg az újságokat.”) Odáig ment, hogy rávette a Trans America egyik műszerészét, reszelje le hivatali írógépéről valamennyi nagybetűt. Mel úgy hallotta, valamelyik felettes cirkuszt

is rendezett emiatt, a társaság szigorú szabályzatára hivatkozva a vagyontárgyak szándékos megrongálását illetően, de Tanya ezt is megúszta. Mint mindent.

A feljegyzésben szereplő Vern Demerest (Vernon Demerest kapitány) szintén a Trans America alkalmazottja volt. Mint a társaság egyik rangidős kapitánya és a Légi Társaságok Pilótaszövetségének harcos tagja, a Lincoln International ez évi Hóbizottságában is benne volt. Havazások alkalmával ez a bizottság ellenőrizte a bekötő- és kifutópályákat, s döntött használhatóságukról. A tagok közt mindig volt egy aktív kapitány is.

Vernon Demerest történetesen Mel sógora volt. Mel nővérét, Sarah-t vette feleségül. A Bakersfeld-klán, leszármazás és házasságok révén egyaránt a repülésben gyökerezett és ágazott szerte, akár csak a hajdani nagy hajóscsaládok a hajózásban. Mel nagyképűnek és beképzeltnek tartotta sógorát, és a kettőjük közötti viszony nem volt éppen szívélyesnek mondható. Tudta, hogy nemcsak ő vélekedik így Demerestről. Nemrég dühös vita alakult ki köztük a Repülőtér Vezetőségi Tanácsában, ahol Demerest a pilóták szövetségét képviselte. Mel sejtette, hogy a Hóbizottság bíráló jelentése – melyet Tanya szerint a sógora kezdeményezett – e vita viszonzásaként született.

A jelentés nem nagyon izgatta Melt. Akármilyen elégtelenségek mutatkoztak is a repülőtér működésében, tudta, hogy ugyanúgy küzdenek a viharral, ahogy bármelyik más intézmény tenné a helyükben. De azért a jelentés mégiscsak kellemetlen volt. Másolatokat küldenek belőle a légitársaságoknak, holnap aztán megindulnak a számonkérő telefonok, feljegyzések, és magyarázkodni kell.

Feltette magában, hogy résen lesz és felkészül. Elhatározta, hogy a hóeltakarítási helyzetet is ellenőrizni fogja, ha kimegy az eltorlaszolt kifutópályára és a beragadt Aéreo-Mexican jet körül folyó munkálatokat megnézi.

A pult mellett Danny Farrow megint a karbantartókkal beszélt. Mihelyt egy pillanatnyi szünet adódott, Mel odaszólt neki.

– Az utasforgalmi részben leszek, aztán kint a reptéren.

Eszébe jutott, hogy Tanya kávézni hívta. Előbb benéz a saját irodájába, aztán majd útban a reptérre beugrik Tanyához a Trans Americannál. A gondolat izgalommal töltötte el.

2.

Mel a saját kulccsal működtethető magánfelvonóval ment le a toronyból az adminisztratív félemeletre. Az ő részlege csendes volt; a gyorsírók asztalai letisztítva, az írógépeken borító, csak a villanyok égtek. Belépett belső irodájába, a széles mahagóni íróasztal mellett álló szekrényből vastag nagykabátot és egy pár prémes csizmát vett elő.

Ezen az estén nem lett volna kötelessége a repülőtéren tartózkodni. És mégis itt volt. A tomboló vihar három napjának java részét azért töltötte a repülőtéren, hogy szükség esetén kéznél legyen. Különben, gondolta, most otthon lenne Cindy és a gyerekek mellett.

Vagy mégsem?

Akármilyen elfogulatlanok próbálunk lenni, folytatta a gondolatot, sohasem lehetünk biztosak saját indítékainkban. Lehet, hogy ha nincs vihar, valami másért maradt volna a repülőtéren. Az utóbbi időben szinte életformájává lett az otthonról való távolmaradás. Persze a foglalkozása jó okot szolgáltatott erre. Rengeteg minden adódhatott, amiért túlóráznia kellett. A repülőtér, a mostani havazástól eltekintve is, jó néhány nehéz probléma elé állította az utóbbi időben. De – ha őszinte akart lenni magához – a repülőtér menedéket is jelentett számára a Cindyvel folytatott szakadatlan civódások előtt. Az utóbbi időben ez töltötte ki minden együttlétüket.

– A fenébe is! – Mel kiáltása belehasított az iroda csendjébe.

Nehéz csizmáiban az íróasztalához cammogott. Egy pillantás a titkárnője által gépelt emlékeztetőre igazolta előbbi gondolatait. Ezen az estén újabb jótékonyági összejövétel lesz, felesége unalmas ügyleteinek egyike. Egy héttel ezelőtt Mel vonakodva ugyan, de megígérte Cindynek, hogy ő is részt vesz rajta. Kockéltparti, utána vacsora (ez állt a gépelt emlékeztetőn) a belvárosi, puccos Lake Michigan Innben. Hogy a jótékonykodás mire megy ki, arról nem szólt a feljegyzés, s még ha a felesége említette is, ő már teljesen elfelejtette. De nem is érdekes. Cindy Bakersfeld ügyei hervasztóan egyformák. Az ilyen összejövetelek értékét – Cindy szerint – a résztvevők társadalmi rangja szabta meg.

Szerencsére – a Cindyvel való békesség miatt – az összejövétel elég későn kezdődött, Melnek majdnem két órája volt még addig,

sőt, az időjárást tekintve, lehet, hogy még több is. Lehet, hogy el tud menni, miután felülvizsgálta a kinti helyzetet. Visszatérhet, megborotválkozhat és átöltözhet az irodában, aztán egészen kis késéssel a belvárosba érhet. De azért talán jobb lesz hazaszólni Cindynek. A közvetlen városi vonalat használva feltárcsázta a lakását.

Idősebbik lánya, Roberta vette fel a kagylót.

– Szia – mondta Mel. – Itt az öreged.

– Igen, tudom. – Roberta hangja ridegen csengett a vonal túlsó végén.

– Mi volt ma az iskolában?

– Nem tudnál pontosabban kérdezni, apa? Több óránk volt. Melyik érdekel?

Mel sóhajtott egyet. Voltak napok, amikor úgy érezte, hogy otthoni élete egyszer s mindenkorra darabokra esett. A jelek szerint Roberta – Cindy szavaival élve – undok hangulatainak egyikében leledzett. Vajon minden apának ilyen hirtelen megszakad a kapcsolata a lányával, amikor az tizenhárom éves lesz? Még alig egy éve olyan közel voltak egymáshoz, amilyen közel apa és lánya csak lehet. Mel nagyon szerette a lányait, Robertát és a kis Libbyt. Néha rádöb-bent, hogy házasságát csak a két gyermek tartja össze. Ami Robertát illeti, tudta, hogy egy tizenéves lányban olyan érzések fejlődhetnek ki, amelyeket ő sem megérteni, sem megosztani nem képes. Fel is készült rá. Csak arra nem készült fel, hogy leánya teljesen elzárkó-zik előle, illetve, hogy a közöny és a leereszkedés furcsa keverékével fogja őt kezelni. Feltételezte, hogy a dolognak a Cindy és közte folyó hadakozás is az oka. A gyerekek érzékenyek.

– Nem fontos – mondta Mel. – Anyád otthon van?

– Már elment. Azt mondta, ha telefonálsz, mondjam meg, hogy a belvárosban találkoztok, és most az egyszer próbálj meg pontos lenni.

Mel visszanyelte a mérgét. Roberta kétségkívül szó szerint idézte az anyját.

– Ha anyád telefonálna, mondd meg neki, hogy esetleg késni fogok egy kicsit, és hogy nem tehetek róla. – Kis szünet után megkérdezte: – Hallottad, mit mondtam?

– Aha – válaszolt a lánya. – Van még valami, apa? Sok a házi feladatom.

– Igenis van! – csattant fel Mel. – Változtathatnál a hangnemen, kisasszony, és lehetnél tiszteletudóbb. A beszélgetést akkor fejezzük be, amikor jónak látom.

– Kérlek, apa.

– És ne szólíts folyton apának!

– Kérlek, apa.

Mel majdnem elnevette magát, de jobbnak látta, ha nem teszi.

– Otthon minden rendben? – kérdezte.

– Igen. De Libby beszélni akar veled.

– Rögtön. Még csak azt akarom neked mondani, hogy a vihar miatt esetleg nem is mehetek haza ma éjjel. Rengeteg a zűr a reptéren. Lehet, hogy vissza kell jönnöm, és itt kell aludnom.

Megint szünet következett, mintha Roberta azt mérlegelné, meg-ereszthet-e egy pimasz választ, például azt, hogy: „És ezen kívül mi újság?”, de aztán úgy látszott, meggondolta magát.

– Hajlandó vagy Libbyvel beszélni? – kérdezte.

– Igen. Jó éjt, Robbie.

– Jó éjt.

Türelmetlen sutyorgás hallatszott, ahogy a vonal túlsó végén más kézbe került a telefonkagyló, aztán megszólalt Libby vékony, lelken-dező kis hangja.

– Apu! Apu! Találd ki, mi újság!

Libby mindent lelkendezve csinált, mintha egy hétéves lánynak örökké lépést kellene tartania az izgalmasan rohanó élettel, nehogy lemaradjon valamiről.

– Várj, hadd gondolkozzam – mondta Mel. – Tudom már. Nagyot játszottál a hóban.

– Igen, de én nem erre gondoltam.

– Akkor nem tudom. Neked kell elmesélned.

– Hát Miss Curzon az iskolában azt adta házi feladatnak, hogy írjuk le, mit gondolunk, mi minden jó fog történni a jövő hónapban.

Meg tudja érteni Libby lelkesedését, gondolta Mel szeretettel. Neki majdnem minden jó és izgalmas, az a kevés meg, ami nem, az háttérbe szorul és gyorsan elfelejtődik. Vajon meddig tart ez a boldog ártatlanság?

– Szép házi feladat – mondta. – Nekem tetszik.

- Apu! Apu! Segítesz?
- Ha tudok.
- Jó lenne egy februári térkép.

Mel elmosolyodott. Libby egyéni kifejezései néha sokkal szemléletesebbnek bizonyultak a hétköznapi szavaknál. Eszébe jutott, hogy neki se ártana egy februári „térkép”.

– A dolgozószobában, az íróasztalom fiókjában van egy naptár.
– Mel elmagyarázta Libbynek, hol keresse, aztán hallotta, hogy az apró lábak már rohannak is ki a szobából. Valószínűleg Roberta volt az, aki szó nélkül a helyére tette a kagylót.

Az igazgatói irodát elhagyva Mel a központi épület félemeletének teljes hosszában elterülő adminisztratív részlegbe ért. Vitte magával a nehéz kabátot.

Megállt, és lenézett az alant tolongó tömegre, amely mintha még jobban megnőtt volna az utóbbi félórában. A várakozóhelyeken minden ülőhely foglalt volt. Az újságárosok és tudakozók fülkéit gyűrűben vették körül az emberek, köztük sok egyenruhás katona.

A légitársaságok pultjai előtt hosszú sorok álltak, némelyiknek nem is lehetett látni a végét, mert bekanyarodott a pult sarkán. A pultok mögött jegyárosok és ellenőrök álltak, a szokottnál nagyobb számban, mivel a leváltottakat is visszatartották túlorázni. Előttük, mint a zenekar előtt a kották, jegytömbök és táblázatok heverték.

A vihar okozta késések és útvonal-módosítások nemcsak a menetrendet borították fel, megviselték az emberek idegeit is. A Braniff jegypénztáránál – Mel éppen fölötte állt – egy sárga sálas fiatalember hangoskodott.

– Ez mégiscsak arcátlanság. Ilyet mondani, hogy menjek Kansas Citybe, ha New Orleansba akarok jutni! Maguk itt átrajzolják a térképet? Tisztára meg vannak bolondulva!

A jegyárosító, húsz év körüli, csinos, barna lány kezével végigsimított a homlokán, mielőtt hivatásos udvariassággal válaszolt volna.

– Közvetlen járatunk is van, uram, csak nem lehet tudni, mikor indul. Az időjárás miatt a hosszabb úton ér oda hamarabb, s a jegy ára ugyanannyi.

A sárga sálas mögött egyre több utas tolakodott a maga problémáival.

Az United pultjánál egész kis pantomim játszódtott le. Egy utazni vágyó, jólöltözött üzletember előrehajolva, halkán mondott valamit a jegyárúsítónak. Mel az arckifejezéséből és a mozdulataiból kitálla, hogy mit mondhatott.

– Nagyon szeretnék a legközelebbi járattal elmenni.

– Sajnálom, uram, de az megtelt. Esetleges visszalépésre is sokan várnak már... – Mielőtt befejezte volna a mondatot, a jegyárúsító felnézett. A férfi pultra tett aktatáskájának a sarkát egy műanyag lapocskával ütögette. A „100 000 Mérőföld Klub” jelvénye volt az, az United látta el ilyenekkel kivételezett klienseit. A jegyárúsító arckifejezése megváltozott, ő is lehalkította a hangját.

– Talán azért tehetünk valamit, uram.

Pillanatnyi habozás után kihúzott egy nevet a listáról, valakiét, akinek már lett volna helye a gépen, és a helyébe az előtte álló úriember nevét írta be. A többi sorban álló észre sem vette, mi történik.

Mel tudta, hogy az ilyesmi minden járat pultjánál előfordul. Csak a be nem avatottak, a naivak hiszik, hogy a helyfoglalások vagy a megüresedett helyekre való feliratkozások részrehajlás nélkül intéződnek.

Mel figyelme egy újabb utascsoportra terelődött, valószínűleg most érkeztek a belvárosból. Abból, ahogy leverték a havat a ruháikról, arra lehetett következtetni, hogy odakint csak rosszabbodott az idő. Az újonnan érkezettek gyorsan felszívódtak a csarnokban nyüzsgő tömegben.

A nyolcvanezernél is több utas közül, ahány naponta megfordult a csarnokban, csak nagyon kevés nézett fel a félemeleti irodák felé, és ezen az estén alighanem még kevesebben vettek tudomást Melről, aki magasan a fejük felett állva nézett lefelé. A repülőtéren járatos emberek többsége csak légitársaságokat és repülőgépeket ismer, s valószínűleg fogalma sincs az irodák, az adminisztratív gépezet létezéséről, amely számukra láthatatlanul – de a komplex feladatok miatt több száz alkalmazottal – megállás nélkül dolgozik a repülőtér üzemeltetésén.

És lehet, hogy ez így is van rendjén, gondolta Mel, miközben lefelé ment a felvonóban. Ha tájékozottabbak volnának, előbb-utóbb felismernék a hiányosságokat, a veszélyeket, márpedig ez oda vezetne, hogy az emberek elvesztenék a bizalmukat a repülés iránt.

Mel a központi csarnok Trans America által elfoglalt szárnya felé indult. A bejáratnál egyenruhás ellenőr lépett mellé.

– 'stét, Mr. Bakersfeld. Mrs. Livingstont keresi?

Bármekkora is a hajtás, pletykára mindig jut idő, gondolta Mel. Vajon gyakran emlegetik együtt Tanyával?

– Igen – válaszolta. – Őt keresem.

Az ellenőr egy CSAK SZEMÉLYZET RÉSZÉRE feliratú ajtó felé intett a fejével.

– Ott bent van, Mr. Bakersfeld. Egy kis probléma adódott. Ő próbálja elintézni.

3.

A nagyon fontos személyek számára fenntartott kis társalgóban egy, a Trans America egyenruháját viselő, jegyárusító lány zokogott hisztérikusan.

Tanya Livingston egy székhez vezette.

– Helyezd magad kényelembe – tanácsolta –, és fújd ki magad. Aztán ha majd kifújtad és megnyugszol, beszélgetünk.

Csinos, szűk formaszoknyáját lesimítva Tanya is leült. Ketten voltak a helyiségben, a síráson kívül csak a légkondicionáló zümögése hallatszott.

A két nő közt jó tizenöt év korkülönbség volt. A lány alig múlt húsz, Tanya pedig már rég túl volt a harmincon. Ahogy elnézte a lányt, még nagyobbnak érezte a különbséget. Ebbe valószínűleg a házassága is belejátszott, noha az már régen volt, és rövid ideig tartott. Tanyának legalábbis ez volt az érzése.

Ezen a napon már másodszor jutott eszébe a kora. Először reggel: fésülködés közben szürke szálakat fedezett fel rövidre vágott, lángvörös hajában. Erősebben őszült, mint egy hónappal ezelőtt, amikor utoljára nézte meg figyelmesebben a haját. Mindkét eset arra emlékeztette, hogy sokkal közelebb van a negyvenes éveikhez, mint szeretné. Ebben a korban egy nőnek már tudnia kell, hogy hová tart és miért. És az is eszébe jutott, hogy tizenöt év múlva az ő lánya is anyai idős lesz, mint ez a lány itt előtte.

Patsy Smith egy Tanyától kapott nagy zsebkendővel törölgette

kivörösödött szemeit. Akadozott a beszéde, ahogy a könnyeit nyelte vissza.

– Otthon nem beszélnének így... ilyen gorombán – hüppögte –, legalábbis a feleségükkel nem.

– Az utasok.

A lány bólintott.

– Van, aki a feleségével is úgy beszél – mondta Tanya. – Majd meglátod, ha férjhez mész, Patsy, bár igazán nem kívánom neked. De ha csak azt akarod mondani, hogy egyes férfiak éretlen kamaszokként viselkednek, ha nem sikerül az útitervük, akkor egyetértünk.

– Szívvel-lélekkel dolgoztam... mint mindannyian... egész nap... meg tegnap... és tegnapelőtt is... Mégis úgy beszélnek, mintha... mintha...

– Mintha te támasztottad volna a vihart, direkt azért, hogy őket bosszantsd, ugye?

– Igen... És az a legutolsó férfi... addig nem volt semmi bajom...

– Mi történt tulajdonképpen? Nekem csak akkor szóltak, amikor már vége volt az egésznek.

A lány kezdett magához térni.

– Annak a férfinak... a 72-es járatra szólt a jegye, de az nem indult az idő miatt. Helyet csináltunk neki a 114-esre, azt meg lekéste. Az étteremben ült, és állítólag nem hallotta, hogy jelentették a járatot.

– Az étteremben nem is hallhatta – mondta Tanya. – Ott nem mondják be. Azért van ott az a jókora figyelmeztető tábla, meg az étlapokon is fel van tüntetve az indulások ideje.

– Én is ezt mondtam neki, Mrs. Livingston, mikor visszajött az indulási oldalról. De tovább utálatoskodott. Mintha az én hibám lett volna, hogy lekéste a gépet, és nem az övé. Mind alszunk, azt mondta.

– A főnöködnek nem szóltál?

– Próbáltam, de ő is el volt foglalva. Mint mindnyájan.

– És aztán mit csináltál?

– Szereztem neki egy pótülést a 2122-esre.

– Na és?

– Tudni akarta, milyen filmet fognak vetíteni a gépen. Megérdek-

lődtem, mire azt mondta, hogy azt már látta. Ő azt a filmet akarta megnézni, amit az első járaton játszottak volna. Azon, amit nem indítottak. És követelte, hogy szerezzek neki olyan gépre jegyet, amin *azt* a filmet vetítik... És a többi utas egész idő alatt ott tola- kodott a pultnál. Még kiabáltak is, hogy milyen lassan dolgozom. Így aztán, amikor ezt mondta a filmről, akkor én... nem is tudom... – Tétovázott. – Csak egy csattanást hallottam.

– Akkor vágtad hozzá a menetrendet? – kérdezte Tanya.

Patsy Smith szerencsétlenül bölintott. Látszott rajta, hogy mind- járt újból elkezd sírni.

– Igen. Nem tudom, mi ütött belém, Mrs. Livingston... Hozzá- vágtam, azzal, hogy keresse ki magának a járatát.

– Erre csak azt tudom mondani, hogy remélem, eltaláltad a pasast.

A lány felnézett, az arcán halvány mosoly jelent meg.

– Persze hogy eltaláltam. – Elgondolkozott és kuncogni kezdett. – Látnia kellett volna a képét. Irtóra meg volt lepve. – A lány elko- molyodott. – Utána meg...

– Tudom, mi történt utána. Kiborultál, és ez nem is csoda. Azért hoztalak ide, hogy sírd ki magad. Most, hogy kisírtad magad, taxiba ülsz, és szépen hazamész.

A lány tünődni látszott.

– Úgy érti, hogy... ennyi az egész?

– Persze. Azt hitted, ki fogunk rúgni?

– Hát... nem tudhattam...

– Még kirúghatunk, ha nem is szívesen – mondta Tanya –, ha ilyesmi még egyszer előfordul, Patsy. De ugye nem fog előfordulni? Soha?

Patsy határozottan megrázta a fejét.

– Soha. Nem tudom megmagyarázni, miért, de ebből egyszer is elég volt.

– Hát akkor le is zártuk az ügyet. Hacsak nem akarod, hogy elmondjam, mi történt, miután elhagytad a pultot.

– De igen. Kérem, mondja el.

– Jelentkezett egy férfi. Ő is a sorban állt. Azt mondta, látta és hallotta az egészet. Meg hogy van egy veled egyidős lánya, és ha egy férfi úgy beszélne az ő lányával, ahogy az a pasas veled beszélt, saját

kezűleg verné orrba az illetőt. Meghagyta a nevét és a címét is arra az esetre, ha a kliensed valami panasszal élne. Ő majd elmondja, mi történt valójában. – Tanya mosolygott. – Látod, azért vannak még rendes emberek is.

– Tudom – mondta a lány. – Vannak, de nem sokan, és ha csak egygel találkozik az ember, aki kedves, a legszívesebben megölelné.

– Azt, sajnos, nem tehetjük, mint ahogy menetrendet se vagdoshatunk senkihez. Nekünk az a dolgunk, hogy minden utassal egyformán udvariasan bánjunk, még akkor is, ha ők nem udvariasak velünk.

– Igenis, Mrs. Livingston.

Tanya úgy látta, hogy Patsy Smith-szel már nem lesz semmi baj. Esze ágában sincs felmondani, mint némelyik lánynak, akivel hasonló dolog történt. Most, hogy már túl volt az első felinduláson, Patsyn látszott, hogy rugalmas, és ez bizony nagy segítségére lesz a jövőben.

Isten a tudója – gondolta Tanya –, hogy egy kis rugalmasságra, no meg egy kis keménységre is szükség van, beosztástól függetlenül, ha az utazóközönséggel van dolga az embernek.

Vegyük például a helyfoglalást.

Tanya tisztában volt vele, hogy a belvárosi kirendeltségeken még több a személyes sérelem, mint itt, a repülőtéren. A vihar kezdete óta a kirendeltségek helyfoglalást intéző alkalmazottainak több ezer telefonhívást kellett lebonyolítaniuk, értesíteniük kellett az utasokat a késésekről, átcsoportosításokról. Ezt a munkát gyűlölték a legjobban a tisztviselők, mivel a hívott felek szinte kivétel nélkül türelmetlenek és sokszor gorombák voltak. A légi járatok késése mintha valami lappangó vadságot ébresztene fel az érintettekben. A férfiak sértegetik a telefonkezelőnőket, még az egyébként udvarias, jó modorú emberekből is mogorva és kiállhatatlan alak lesz ilyenkor. A New York-i járatok utasaival a legnehezebb bänni. Akadtak alkalmazottak, akik egyszerűen megtagadták az ilyenek kiértésítését, inkább az állásukat tették kockára, mint hogy egy repülőgép-razakomány New Yorkba igyekvő utas rájuk zúduló szitok- és átoközönét vállalják. Tanya gyakran eltűnődött rajta, mi lehet olyan vonzó New Yorkban, hogy az oda utazók valóságos lázban égve várják, hogy odaérkezzenek.

Tanya tudta, hogy ha véget ér a jelenlegi szükségállapot, sokan mondanak majd fel a helyfoglalási kirendeltségeken is, meg a többi légiforgalmi munkahelyen is. Mindig így szokott lenni. Néhány ideg-összeomlásra is lehet számítani, főleg a fiatalabb lányok közt, akiket sokkal érzékenyebben érint az utasok rosszkedve és gorombáskodása. Udvariasságnak maradni végtelen esetekben nagyon nehéz, még ha erre külön kiképezték is az embert.

Őült, hogy Patsy Smith nem lesz az áldozatok között.

Kopogtak. Kinyílt az ajtó, Mel Bakersfeld nézett be. Karján nehéz nagykabát, a lábán bélelt csizma.

– Erre jártam – mondta Tanyának. – Visszajöhetek később, ha akarod.

– Maradj – mosolygott Tanya. – Már végeztünk.

Követte a tekintetével a férfit, ahogy az egyik szék felé tartva keresztülment a szobán. Fáradtnak látszik – gondolta.

Kitöltött egy űrlapot, és átadta a lánynak.

– Ezt odaadod a taxielszónak, Patsy, és hazavisznek. Pihend ki jól magad az éjjel, és holnapra légy friss és vidám, mert várunk.

Mikor a lány elment, Tanya székestül Mel felé fordult.

– Halihó – mondta vidáman.

A férfi letette az újságot, amelybe belepillantott, és elvigyorodott.

– Szia!

– Megkaptad a cédulámat?

– Azt jöttem megköszönni. Bár anélkül is eljöttem volna. – Az ajtó felé intett, a lány után. – Mi volt ez? Ütközet utáni fáradtság?

– Az. – Tanya elmondta, mi történt. Mel nevetett.

– Én is kivagyok. Engem is hazaküldhetnél egy taxival.

Tanya kérdő tekintettel nézett rá. Fényes, tiszta, őszinte kék szeme volt. A fejét kissé félrehajtotta, vörös haján csillogott a menyegyzetvilágítás. A csinos egyenruha még jobban kiemelte nyúlánk, formás alakját. Melegség és kíváncsiság áradt belőle, és Mel ennek most is éppúgy tudatában volt, mint máskor.

– Beszélhetünk róla – mondta Tanya. – Feltéve, hogy a taxi az én lakásomra visz haza, és hagyod, hogy vacsorát készítsek neked. Mondjuk, egy báránysültet...

Mel tétovázott, mérlegelte a dolgot, aztán kelleetlenül megrázta a fejét.

– Bárcsak mehetnék. De pillanatnyilag bajban vagyunk, később meg a belvárosba kell mennem. – Felállt. – De a kávé azért igyuk meg.

– Oké.

Mel kinyitotta az ajtót, és kiléptek a lármas tömeggel teli központi csarnokba. A Trans America pultjánál még nagyobb lett a tolongás Mel érkezése óta.

– Két óra múlva végzek – mondta Tanya. – Még két órát kell kibírnom.

Ahogy utat törtek maguknak a tömegben és az egyre növekvő csomagalmok között, Tanya szokott gyors járását Mel cammogásához igazította. Észrevette, hogy Mel jobban biceg, mint máskor. A legszívesebben karon fogta volna, hogy segítsen, de jobbnak látta, ha nem teszi. Rajta volt a Trans America formaruhája. A pletyka úgyis gyorsan terjed, minek még rájátszani? Az utóbbi időben gyakran látták együtt őket, és Tanya biztos volt benne, hogy a repülőtéri pletykagépezet – akár a dzsungeltávíró, csak IBM sebességgel – máris működésbe lépett. Valószínűleg elkönyvelték, hogy már le is feküdt Mellel, pedig ez nem volt igaz.

A központi előtérben működő *Cloud Captain's* kávézó felé tartottak.

– Ami azt a báránysültet illeti – szólalt meg Mel –, nem tehetnének át egy másik estére? Mondjuk, holnaputánra?

Tanya meghívása meglepetésszerűen érte. Noha már többször találkoztak egy-egy pohár italra, vacsorára, a lakására Tanya eddig még soha nem hívta meg. Persze a meghívás csak vacsorára szólt. Bár lehet, hogy nemcsak arra.

Mel az utóbbi időben érezte, hogy ha repülőtéren kívüli találkozásai folytatódnak, kapcsolatuk igen természetes, kézenfekvő irányba fog fejlődni. De óvatos volt, ösztöne figyelmeztette, hogy egy ilyen kapcsolat Tanyával több lesz egyszerű kis kalandnál; mindkettőjük számára mély érzelmi kötődést fog jelenteni. Ugyanakkor ott volt a másik probléma is: Cindy. Ennek a problémának a megoldása – ha egyáltalán van rá megoldás – rengeteg fáradságot igényelne, és annak is van határa, hogy hány problémával tud megküzdeni egy ember egyszerre. Fura, gondolta, hogy egy kaland könyvebben megoldható, ha a házasság szilárd, mint akkor, ha a házasság

ság ingatag. Tanya meghívása azonban sokkal izgatóbb volt, sem-
hogy elpasszolhatta volna.

– Holnapután vasárnap! – figyelmeztette Tanya. – Én nem leszek
szolgálatban, és ha a vasárnap neked is megfelel, tényleg több időm
lesz.

– Bor és gyertyafény? – vigyorgott Mel.

Mel el is felejtette, hogy holnapután vasárnap. De hát mindenkép-
pen ki kell jönnie a repülőtérre, még ha elmúlik is a vihar, hiszen
biztosan lesznek utóhatásai is. Ami meg Cindyt illeti, vasárnap már
jó néhányszor ő is elment hazulról, minden bejelentés nélkül.

Mel és Tanya szétvált egy pillanatra, hogy utat engedjen egy siető,
vörös képű férfinak, aki után alaposan megpakolt poggyászkocsit
tolt a hordár, a csomagok tetején tenisz- és golfütőkkel. Akárhová
tartanak azok a csomagok, gondolta irigykedve Tanya, az irány csa-
kis a messzi dél lehet.

– Oké, bor és gyertyafény – mondta, mikor újból egymás mellé
kerültek.

Ahogy beléptek a kávézóba, az egyik szemfüles kiszolgáló-
lány felismerte Melt, és a helyiség végében levő egyik asztalkához
vezette őket, amelynél általában repülőtéri alkalmazottak szoktak
ülni, és most is rajta állt a foglalt tábla. Leüléskor Mel kissé meg-
botlott, és megmarkolta Tanya karját. A figyelmes kiszolgálólány
egy félmosollyal nézett végig rajtuk. A pletykagép működésre kész
– gondolta Tanya.

– Láttál már valaha ilyen tömeget? – kérdezte aztán fennhangon.
– Emlékezetem szerint ez volt eddig a legvadabb három nap.

Mel körülnézett a zsúfolt kávézóban, a hangzavart edénycsöröm-
pölés tarkította. Fejével a bejárati ajtó felé intett, mely mögött mind-
ketten látták a nyüzsgő, hullámzó embertömeget.

– Ha ez a ma esti tömeg is nagyak tűnik neked, akkor várd csak
meg mi lesz, ha beindítják a C-5A polgári változatát.

– Tudom. Már a 747-esekkel is alig tudunk megbirkózni; de hogy
ezer utas érkezzen egyszerre a pultokhoz... isten óvjon tőle! – Tanya
megborzongott. – El tudod képzelni, mi lesz akkor például a pogy-
gyász kiváltásnál? Még rágondolni se jó.

– Sokan nem is gondolnak rá, még azok sem, akiknek már most
gondolniuk kellene. – Mulattatta, hogy máris a repüléssel kapcso-

latos problémákról beszélnek, Tanya a légi járatok és repülőgépek bővületében élt, és imádott róluk beszélni. Akárcsak Mel, aki egyebek közt ezért is élvezte annyira a nő társaságát.

– Kikre gondolsz? – kérdezte Tanya.

– Akik azt hiszik, hogy a földről szabhatják meg a repülőterek és a légi forgalom elveit. A legtöbbjük úgy tesz, mintha a mai jetek repülnének az idők végezetéig. Valószínűleg azt hiszik, hogy ha senki se beszél róluk, akkor az új óriásgépek nem jelennek meg, és ők békén maradhatnak. Megspórolhatják az új géptípusokhoz szükséges repülőtéri egyszerűsítéseket.

– De hiszen rengeteg építkezés folyik a reptereken – mondta elgondolkozva Tanya. – Amerre csak jár az ember, mindenütt.

Mel cigarettával kínálta. Tanya tagadóan rázta a fejét. Mel rágyújtott, mielőtt válaszolt volna.

– Azok az építkezések csak toldozgatások; az 50-es, 60-as években felhúzott épületeket építik át, bővítik ki. Ez pedig korántsem előrelátás. Igaz, hogy kivételek is akadnak, például Los Angeles, aztán a floridai Tampa, Dallas-Forth Worth; ezek az első repülőterek a világon, amelyek szuperszonikus gépek és mamutjetek fogadására is készek. Kansas City, Houston és Toronto is jónak látszik. San Franciscora is vannak tervek, de ezek politikai okokból még befulladhatnak. Aztán egész Észak-Amerikában sehol semmi.

– És Európában?

– Európában ugyanez a helyzet – mondta Mel. – Kivétel Párizs; a Le Bourget helyett épülő új északi repülőtér is a legjobbak közé fog tartozni. London repülőtere egy rakás szerencsétlenség, amelyet csakis az angolok tudtak létrehozni. – Szünetet tartott, gondolkodott.

– De semmi értelme megszólunk más országokat, az is elég rossz, ami nálunk van. New Yorkban a helyzet félelmetes, a Kennedyn végzett változtatásokkal együtt; egyszerűen kicsi a város felett a légtér. Már azon gondolkodom, hogy a jövőben csak vonattal fogok oda-utazni. Washington, D.C. maga a káosz: a Washington National akár a calcuttai Fekete Lyuk, a Dulles pedig óriási balfogás volt. Ami Chicagót illeti, egy szép napon arra fognak ébredni, hogy húsz év hátrányban vannak. – Megint eltűnődött. – Emlékezz csak vissza a néhány év előtti helyzetre, amikor a DC-9-esek és a Constellationok részére tervezett repülőtereken megjelentek az első jetek.

– Emlékszem. Dolgoztam is egy ilyen reptéren – mondta Tanya. – Átlagos napokon sem lehetett moccanni a tömegtől, csúcsidőben pedig egyszerűen nem kapott az ember levegőt. Azt szoktuk mondogatni, hogy olyan az egész, mintha egy homokozóban rendeznék meg a baseball-ligadöntőt.

– Amit a 70-es évek fognak hozni, az még ennél is rosszabb, sokkal rosszabb lesz – jósolta Mel. – És nemcsak a zsúfoltság szempontjából. Sok minden egyéb is a torkunkon akad majd.

– Például?

– Például a forgalomirányítás. De ez már külön tézta. Az igazi nagy problémát, amellyel eddig még senki sem számolt, pedig rohamosan közeledik, az a nap fogja okozni, amikor a légi áruszállítás túlnövi a személyszállítást. És ez mindenfajta áruk szállítására érvényes, kezdve a faháncskenukon. Eleinte csak embereket fuvaroztunk meg egy kevés árut, de az árumennyiség nemsokára meghaladja az utasok számát. Ehhez máris közelebb vagyunk, mint gondolnánk. És mihelyt az áru lesz a nagykutya, ami tíz-egynéhány év múlva bizony bekövetkezik, a repülőterekkel kapcsolatos jelenlegi elképzeléseink jó része elavulttá válik. Az ilyen irányú fejlődés jelei máris mutatkoznak. Elég megfigyelni a repülőtéri igazgatásba manapság bekapcsolódó fiatalokat. Nem is olyan rég alig akadt valaki, aki az áruszállításnál akart volna dolgozni; ez csak amolyan színpalak mögötti munkának számított, mindenkit az utasszállítás csábított. De ennek vége! Az okos fiúkat az áruszállítás érdekli. Tudják, hogy ebben van a jövő és az előrehaladási lehetőség.

– Lehet, hogy régimódi vagyok, de én megmaradok az utasok mellett – nevetett Tanya. – Engem az áruk valahogy...

Kiszolgálólány lépett az asztalukhoz.

– A különlegességeink kifogytak, és ha ez így megy tovább, nemsokára semmink sem lesz.

Kávét rendeltek, hozzá Tanya fahéjas süteményt, Mel pedig rántottás szendvicset. Mikor a lány elhagyta az asztalukat, Mel elvi-gyorodott.

– Valóságos szónoklatba kezdtem. Bocsáss meg.

– Nem árt, ha gyakorolod – Tanya kíváncsian nézett rá. – Az utóbbi időben nem sokat szónokoltál.

– Nem vagyok már a Repülőtereket Irányító Tanács elnöke. Nem

nagyon jutok el se Washingtonba, se máshova. – De nem ez volt az igazi oka annak, hogy kevesebb szónoklatot tartott és ritkábban szerepelt a nyilvánosság előtt. Gyanította, hogy ezt Tanya is tudja.

Furcsamód éppen Mel egyik szónoklata hozta össze őket még a kezdet kezdetén. A légitársaságok ritka közös gyűléseinek egyikén Mel a repülésben várható fejleményekről tartott előadást, szembeállítva a földi szervezés elmaradottságát a levegőben végbemenő fejlődéssel. Az előadást vagy két héttel később országos fórum előtt szándékozott megtartani, s a gyűlést jó alkalomnak találta, hogy főpróbát tartson belőle. Tanya ott volt a Trans America küldöttségében, és másnap elküldte első szűkszavú üzenetét.

mr.b.

beszéd nagy, mi földi rabszolg üdv magát mert megmondta rep-
térterv észgyárosok alszanak rajztáb mellett. 1x ki kellett mon-
dani. lehet javaslat? élet könnyebb lenne kevesb faxni. több okos
ember... ha utas 1x gyomorban (repgép v bálna, jónás, emlékszik?)
ledül magával törődik, rendszer nem érdek. fogadok orville (wilbur)
hasonlót érzett földtől 1x elszakadva. igaz?

Az üzeneten Mel jól mulatott, de el is gondolkozott rajta. Rájött,
hogy a nőnek igaza van: ő csak az elvekre, rendszerre összpontosított,
figyelmén kívül hagyva az embereket, egyéneket. Átnézte jegyzeteit,
s a hangsúlyokat a Tanya által sugalmazott irányba helyezte át. Az
eredmény: élete legsikeresebb előadását tartotta meg. Magasztalták,
javaslatait nemzetközi szinten terjesztették. Mel telefonon mondott
köszönetet Tanyának, s akkor kezdtek el találkozgatni egymással.

Tanya első üzenetére gondolva eszébe jutott a ma esti üzenet.

– Kösz a Hóbizottság jelentéséről szóló cédulát. De érdekelné,
hogyan jutottál előbb a jelentéshez, mint én.

– Semmi varázslat. A Trans America irodájában gépelték. Lát-
tam, hogy Demerest kapitányunk átnézi, és viháncol örömeiben.

– Csak nem mutatta meg neked?

– Nem, de kitergette maga előtt a lapokat, én meg tudok fejfel
lefelé olvasni. Erről jut eszembe, még nem válaszoltál a kérdésemre:
miért utál a sógorod?

Mel fintorgott.

– Gondolom, tudja, hogy én sem lelkesedem érte.

– Ha akarod, ezt akár most mindjárt meg is mondhatod neki

– szólt Tanya. – Ott a nagy ember személyesen – intett a fejével a pénztár felé. Mel odanézett.

Vernon Demerest, a Trans America kapitánya éppen aprópénzt vett elő és kifizette a számláját. Magas, feltűnően szélesvállú alakja a körülötte állók fölé tornyosult. Hétköznapian volt öltözve – Harris tweed zakó, kifogástalanul élesre vasalt pantalló –, s valahogy mégis tekintélyt sugárzott. Akár egy civil ruhába öltözött aktív tábornok, gondolta Mel. Demerest mosolytalan, arisztokratikus arckifejezéssel mondott valamit a társaságában levő, Trans America egyenruhát viselő, négystráfos kapitánynak. Láthatóan utasításokat adott, s a másik bólintott. Demerest kapitány körülpillantott a kávézóban, észrevette a sógorát Tanyával, s kurtán, hidegen odabiccintett nekik. Majd megnézte az óráját, még odaszólt valamit a kapitánynak, és kivonult a helyiségből.

– Úgy látszik, sietős a dolga – mondta Tanya. – De akárhova siet, sokáig nem maradhat. Ugyanis ma este D. kapitány viszi Rómába a Kettes Járatot.

– Az Aranyhajót? – kérdezte Mel mosolyogva.

– Azt bizony. Úgy látom, uram, olvassa a hirdetéseinket.

– Nem olvasni nehezebb volna.

Mel is tudta, akárcsak több millió más ember, aki megcsodálja a LIFE, a LOOK, a POST és más nagy magazinok kétoldalas, négy-színnyomású hirdetéseit, hogy az *Aranyhajó*, a Trans America Kettes Járata a légitársaság büszkesége. Azt is tudta, hogy a járat parancsnokságát mindig a társaság valamelyik rangidős kapitánya látja el.

– Úgy látszik, elfogadott tény – mondta Mel –, hogy Vernon még mindig a legjobb pilóták egyike.

– Hát persze hogy az. Még mindig az, és még mindig beképzelt. – Tanya tétovázott, majd bizalmasan folytatta. – Ha van kedved egy kis pletykához, tudd meg, hogy ami a sógorodról való véleményeddel illeti, nem vagy vele egyedül. Nemrég hallottam az egyik szerelőnk-től, hogy sajnálja, hogy ma már nincsenek légcसारok, mert mindig remélte, hogy Demerest kapitány egyszer csak nekimegy valamelyiknek.

– Elég vad gondolat – jegyezte meg élesen Mel.

– Szerintem is. Ami engem illet, én az elnökünk, Mr. Youngquist

állítólagos véleményét osztom. Úgy hallottam, Demerest kapitányra nézve ezt a használati utasítást adta: „Tartsátok távol tőlem azt a beképzelt alakot, de helyjegyet az ő járataira adjatok”.

Mel kuncogott. Mivel mindkét embert ismerte, biztos volt benne, hogy az anekdota igaz. Tudta, hogy nem kellett volna belebonnyolódnia ebbe a Demerestről folytatott beszélgetésbe, de az ellenséges hangvételi jelentés és annak várható következményei még mindig foglalkoztatták. Közönyösen latolgatta, vajon hova igyekszik a sógora. Lehet, hogy számos – és köztudott – szerelmi kalandja egyikéről van szó. A központi csarnok felé nézve látta, hogy Demerest kapitány már el is tűnt az ott nyüzsgő tömegben.

Az asztal másik oldalán Tanya azzal a gyors, de lágy mozdulattal simította le egyenruhája szoknyáját, amelyet Mel már régen megfigyelt és szeretett. Női szokás volt, és eszébe juttatta, hogy az egyenruha általában szextelenít, de Tanya esetében éppen az ellenkező hatást váltja ki.

Mel tudta, hogy egyes légitársaságok rangidős utasszolgálati tisztviselőik számára engedélyezik a civil ruha viselését, de a Trans Americánál jobban szeretik a tiszteletet keltő, vidám, kék-arany egyenruhát. A kabát ujján két, fehérrel szegett aranypánt jelezte Tanya foglalkozását és rangját.

– Nemsokára kibújok az egyenruhából – szólalt meg Tanya, mintha Mel gondolataiban olvasna.

– Hogyhogy?

– A körzeti szállítási vezetőnket New Yorkba helyezték. A helyettese kerül a helyébe, én meg megpályáztam a helyettes állását.

Mel csodálattal vegyes érdeklődéssel nézett rá.

– Biztosan meg is kapod. És ez még csak a kezdet.

– Gondolod, hogy még alelnök is lehet belőlem? – kérdezte Tanya felvont szemöldökkel.

– Nem gondolom, meggyőződéselem. Ha arra vágysz. Lehetsz igazgató meg minden.

– Nem vagyok biztos benne, hogy ilyesmire vágyom – mondta halkan Tanya.

Kihozták a rendelésüket. Mikor a kiszolgálólány elment, Tanya folytatta:

– Igaz, hogy nekünk, dolgozó nőknek nincs sok választásunk. Ha

nem a meglevő állásunkból akarunk nyugdíjba menni – és sokan vagyunk, akik nem abból akarunk –, csak egyetlen kivezető utunk van: felfelé.

– Házasság kizárva?

Mielőtt válaszolt volna, Tanya elvett egy szelet fahéjas süteményt.

– Nincs kizárva. De egyszer már nem sikerült, és lehet, hogy másodsorra sem sikerülne. Egyébként a kérők sem ölik egymást – legalábbis olyanok nem, akik számításba jöhetnek – egy használt menyasszonyért, gyerekekkel.

– Esetleg találhatsz kivételt.

– Esetleg megnyerem a nagylesiklást is. Tapasztalatból tudom, Mel drágám, hogy a férfiak nem szeretik, ha a feleségük máshol is le van terhelve. Kérdezd csak meg az exférjemet. Ha megtalálod egyáltalán. Nekem ugyanis nem sikerült.

– A gyerek születése után hagyott ott?

– Ūristen, dehogy! Roy számára az még hat felelősségteljes hónapot jelentett volna. Ha jól emlékszem, egy csütörtöki napon mondtam meg neki, hogy állapotos vagyok; már nem bírtam tovább magamban tartani. S mire pénteken hazaértem a munkából, Roy ruhái eltűntek. És eltűnt Roy is.

– Azóta nem is láttad?

Tanya a fejét rázta.

– Végeredményben ez könnyítette meg a válást. A család elhagyása simább ügy, mint egy másik asszony. De nem szeretnék igazságtalan lenni. Roy nem volt teljesen romlott. Nem vitte magával a spórolt pénzünket, pedig megtehetette volna. Bevallom, sokat gondolkoztam rajta, hogy ezt vajon jóindulatból tette-e, vagy egyszerűen csak megfélemezett róla. Akárhogy is, mind a nyolcvan dollár nekem maradt.

– Ezt eddig sosem említetted – mondta Mel.

– Kellett volna?

– Talán, hogy együtt érezzek veled.

– Ha jobban ismernél, tudnád, hogy ezt most éppen azért mondtam el neked, mert nincs szükségem együttérzésre. Végül is minden szépen elrendeződött. – Mosolygott. – Még a társaság alelnöke is lehetek. Az előbb mondtad.

Az egyik szomszédos asztalnál ülő nő felkiáltott:

– Úristen, mennyi az idő!

Mel is ösztönösen megnézte. Már háromnegyed órája, hogy Danny Farrow-t a hőellenőrző pult mellett hagyta.

– Telefonálnom kell – mondta Tanyának. – Ne menj el – és felállt az asztaltól.

A pénztár melletti készüléken a Hőellenőrző Szolgálat egyik titkos számát tárcsázta fel. Danny Farrow jelentkezett.

– Tartsd a vonalat – mondta, majd néhány pillanat múlva újra beleszólt a kagylóba. – Már éppen hívni akartalak. Jelentést kaptam a megfeneklett 707-es Aéreo-Mexicanról.

– Mi van vele?

– Tudtad, hogy a Mexican a TWA segítségét kérte?

– Igen.

– Nos, egy csomó vontató, daru meg a jóisten tudja, mi minden van már odakinn, teljesen eltorlaszolták velük a bekötőt meg a kifutópályát, de azt az átkozott gépet még mindig nem tudták kimotozni. Legutolsó értesülesem szerint Joe Patroni után üzentek.

– Örömmel hallom – nyugtázta Mel. – Hamarabb is eszükbe juthatott volna.

A TWA repülőtéri karbantartó főnöke, Joe Patroni született bajelhárító volt. Ez a talpraesett, dinamikus egyéniség Mel legjobb barátai közé tartozott.

– Állítólag mindjárt az elején megpróbálták elérni – mondta Danny. – De Patroni már hazament, és a fiúk csak nehezen tudtak kapcsolatba lépni vele. Úgy látszik, a vihar miatt egy csomó telefonvonalunk is kikészült.

– De most már tudja, miről van szó. Biztos vagy ebben?

– A TWA biztos. Azt mondják, már úton is van.

Mel számítgatni kezdett. Tudta, hogy Joe Patroni a repülőtértől kábé huszonöt mérföldre levő Glen Ellynben lakik, s az út onnan még a legkedvezőbb útviszonyok esetén is húsz percet vesz igénybe. De ma, amikor a behavazott utakon lelassult a forgalom, a légitársaság karbantartó főnöke örülhet, ha kétszer ennyi idő alatt sikerül a repülőtérre érnie.

– Ha van valaki, aki ki tudja mozdítani azt a gépet, az csakis Joe – mondta Mel. – De amíg ideér, se üljön senki zsebre dugott kéz-

zel. Érted meg mindenkivel, hogy szükségünk van a három-nullás kifutóra, mégpedig használható állapotban és sürgősen! – Az irányítási szempontokról nem is szólva – gondolta rosszkedvűen, mivel a felszálló gépek még mindig Meadowood felett húznak el. Kíváncsi volt, hogy a gyűlés, amelyről az irányítótorony vezetője beszélt neki, tart-e még vajon.

– Már megmondtam nekik – nyugtatta meg Danny. – De van egy jó hírem is. Megtaláltuk az United élelemszállító furgonját.

– A vezetője oké?

– Eszméletlen volt, a motor járt, kocsit behavazva. Szén-monoxid, pont ahogy gondoltuk. De légzőkészülék is volt a fiúknál, úgyhogy semmi vész. Rendbe jön.

– Jó! Indulok én is kifelé, egy kis ellenőrzésre. Majd hívlak rádión.

– Jól csomagold be magad – mondta Danny. – Úgy hallom, rohadt egy idő van.

Tanya még az asztal mellett ült, de látszott rajta, hogy menni szeretne.

– Megyek én is – mondta Mel.

– Mi lesz a vacsoráddal? – mutatott Tanya az érintetlen szendvicsre. – Ha ugyan ezt annak lehet nevezni.

– Pillanatnyilag ez is megteszi – válaszolt Mel, bekapott egy falatot, gyorsan leöblítette egy kis kávéval, és fogta a nagykabátját. – A belvárosban majd úgyis vacsorázom.

Miközben Mel fizetett, a Trans America két ellenőre lépett be a helyiségbe. Egyikük – az, akivel Mel korábban már beszélt – Tanyát megpillantva odament hozzájuk.

– Elnézést, Mr. Bakersfeld... Mrs. Livingston, keresi a nagyfőnök. Újabb probléma akadt.

Mel zsebre tette a visszajáró aprót.

– Megint hozzávágta valaki egy utashoz a menetrendet? – kérdezte.

– Nem, uram. – Az ellenőr vágott egy fintort. – Egy potyautas van a Los Angeles-i 80-as beérkező járaton.

– Ennyi az egész? – Tanya láthatólag meglepődött. A légi potyautasok – noha minden légitársaságnak kijutott belőlük – ritkán jelentettek különösebb problémát.

– Úgy hallom, ez dörzsölt potyautas – mondta az ellenőr. – A kapitány rádióüzenetet küldött, és a biztonságiak egy embere már várja az érkezési oldalon a gépet. Mindenesetre magára is szükségünk van, Mrs. Livingston. – Egy barátságos biccentéssel visszatért a társához.

Mel és Tanya kiléptek a központi csarnokba. Megálltak a felvonó mellett, mivel Mel az alagsori garázsba készült a kocsijáért.

– Óvatosan vezess! – figyelmeztette Tanya. – Nehogy valamelyik repülőgép útjába kerülj.

– Ha megtörténne, biztos, hogy értesülnél róla. – Mel belekínlódta magát a nehéz nagykabátba. – Érdekesnek látszik a dörzsölt potyautasotok. Megpróbálok még beugrani hozzád, mielőtt végleg elmennék a repülőtérről, hogy lássam, miről van szó. – Pillanatnyi tétovázás után hozzátette: – Jó ürügy rá, hogy még egyszer lássalak ma este.

Közel álltak egymáshoz. Mintha csak összebeszéltek volna, egyszerre érintették meg egymás kezét. Tanya szólalt meg halkán.

– Miért kell ahhoz ürügy?

Mel Bakersfeld még a liftben is érezte a nő bőrének és hangjának simogató melegét.

4.

Joe Patroni – miként Mel Bakersfeld már értesült róla – csakugyan úton volt a repülőtér felé. A zömök, hetyke természetű amerikai olasz, a TWA repülőtéri karbantartó szolgálatának vezetője Glen Ellyn-beli, farmház-stílusban épült bungalójából autóval indult útnak jó húsz perccel ezelőtt. Csak nagyon lassan tudott haladni, ahogy azt Mel előre látta.

Joe Patroni Buick Wildcatje pillanatnyilag egy gyorsforgalmi dugóban vesztegelt. Előtte és mögötte, már ameddig el tudott látni, több kocsí is állt. Az előtte álló autó hátsó lámpáinak fényénél Patroni újabb szivarra gyújtott.

Joe Patroni körül legendák születtek. Részben szakmaiak, részben személyes jellegűek.

Pályafutását zsírozófiúként kezdte egy garázsban. Mindjárt a

kezdet kezdetén kockajátékon elnyerte a tulajdonostól a garázst, s a játék végén már szerepet is cseréltek. Ennek eredményeként az ifjú Joe egy csomó gyanús ügyleten kívül egy kivénhedt Waco biplánt is örökölt. Tisztán csak a leleményessége és mechanikai rátermettsége segítségével működőképes állapotba hozta a gépet, sőt sikeresen repült is vele, anélkül, hogy előzőleg repülőleckéket vett volna – mivel ezt nem engedhette meg magának.

A repülőgép és annak működtetése annyira lekötötte Patronit, hogy volt munkaadóját rávette egy újabb kockajátékra, és hagyta, hogy az visszanyerje tőle a garázst. Ezek után Joe otthagyta a garázst, és repülőgép-szerelőként helyezkedett el. Esti iskolában tanult, előbb vezető szerelővé, majd munkavezetővé lépett elő, és elsőrendű hibaelhárító hírébe került. Csoportjával rövidebb idő alatt tudott kicserélni egy motort, mint azt a repülőgép gyártója elképzelhetőnek tartotta – és mindig megbízható munkát végzett. Hamarosan az lett a jelszó, ha valahol rohammunka vagy valami nehéz javítanivaló akadt, hogy „*Hívjátok Joe Patronit!*”.

Sikeréhez az is hozzájárult, hogy sosem vesztegette az időt diplomáciára. Ehelyett inkább azonnal a tárgyra tért, akár emberekkel, akár gépekkel akadt dolga. Teljesen érzéketlen volt a rangok iránt, mindenkivel egyformán őszintén és szókimondóan tárgyalt, a légitársaság vezetőit is beleértve.

Egyik esetét még mindig emlegették a társaság emberei. Egy alkalommal Joe Patroni se szó, se beszéd, otthagyta a munkáját, és New Yorkba vezetett egy repülőgépet. Egy csomagot is vitt magával. Miután leszállt, busszal és földalattival a légitársaság Manhattan szívében levő főhadiszállására ment, és ott minden előzetes megbeszélés vagy bejelentés nélkül berontott az elnök irodájába. Kibontotta a csomagot, és egy szétszerelt, olajtól csöpögő karburátort helyezett a makulátlan elnöki íróasztalra.

Az elnök, aki senkit sem szokott bejelentés nélkül fogadni, és soha életében nem hallott Joe Patroniról, csak ült, mint a szélütött, amíg Joe rá nem kezdte: „Ha azt akarja, hogy néhány gépe szétdurranjon a levegőben, rúgjon ki innét. De ha nem, akkor maradjon ülve és figyeljen!”

Az elnök ült, megvárta, amíg Joe szivarra gyújt, és figyelt. Kis idő múlva behívatta a műszaki igazgatót, aki röviddel ezután már

utasítást is adott a karburátorok repülés közben történő hűtésének bizonyos mechanikai módosítására, amit Patroni már hónapok óta hiába sürgetett az alacsonyabb fórumoknál.

Patroni később hivatalos dicséretben részesült, az eset pedig bekerült a már amúgy is széles Patroni-legendakörbe. Nem sokkal ezután főfelügyelővé léptették elő, néhány év múlva pedig már a karbantartó szolgálat felelősségteljes állását töltötte be a Lincoln Internationalen.

Személyes dolgait illetően az a pletyka járta, hogy esténként úgy szeretkezik a feleségével, ahogy más ember felhajt egy pohárkával vacsora előtt. Ez igaz is volt. Ezen az estén is éppen ilyen elfoglaltság közben érte a repülőtéri telefonhívás, miszerint a segítségét kérik egy földhöz ragadt Aéreo-Mexican jet elmozdításához.

A fenti pletykának folytatása is volt; Patroni a szeretkezést is úgy csinálja, mint az összes többi dolgot: szája sarkában vidáman fityegő hosszú, vékony szivarral. Ez nem volt igaz, legalábbis mostanában már nem. Marie, aki házasságuk első éveiben jó néhány párnatüzet oltott el – a TWA légi hostesse lévén tűzvédelmi kiképzésben részesült –, szigorúan megtiltotta neki az ágyban való szivarozást. Joe beletörődött a tilalomba, mert szerette a feleségét. Nem ok nélkül. Mikor feleségül vette, Marie az egész légitársaság legnépszerűbb és legszebb hostesse volt, és tizenkét év meg három gyerek után is felvehette a versenyt akármelyik utódjával. Sokakban fel is merült a gondolat, sőt hangot is adtak neki, hogy vajon Marie – akit kapitányok és elsőtisztek udvaroltak körül hevesen – miért kötött ki éppen Joe Patroni mellett. Joe akkoriban csak a karbantartók fiatal munkavezetője volt, de tudta, mit akar, és minden fontos tekintetben ki tudta elégíteni a feleségét, mint ahogy azóta is.

Még valamit tudni kell Joe Patroniról: ha sürgős beavatkozásról volt szó, sohasem veszítette el a fejét, hanem gyorsan felmérte a helyzetet, kiválasztotta a legfontosabb teendőt, és azt végezte el, mielőtt fontolóra vette volna, hogy tudna-e foglalkozni a kevésbé égető feladatokkal is. Ma este a beragadt 707-essel kapcsolatban megérezte, hogy az ügy sürgősségi foka középestől az akutig terjedhet, ami azt jelentette, hogy a rendelkezésére álló idő alatt vagy befejezi azt, amit éppen csinál, vagy megvacsorázik, de mind a kettő nem megy. Tehát lemondott a vacsoráról. Kis idő múlva Marie fürdőköpenyben

kirobogott a konyhába, és összecsapott néhány szendvicset, amit Joe majd elmajszolgat a repülőtérig tartó huszonöt mérföldnyi autókázás közben. Az egyiket máris enni kezdte.

Az, hogy egész napi munka után visszahívják a repülőtérre, nem volt újdonság a számára. De a ma esti időjárás igen: mindent felül-múlt, amire csak emlékezett. A három napja tartó hóihar következményei veszélyessé, megfeszített figyelmet követelővé tették a vezetést. Óriási hókupacok szegélyezték az utcákat, és a sötétben még mindig ömlött a hó. Nemcsak az utcákon, hanem az autópályákon is csigalassúsággal haladt a forgalom, ha éppen nem állt. Noha Patroni Wildcatje téli gumikkal volt ellátva, a motor alig húzott. Az ablaktörlők és a fagyásgátlók csak nehezen tudtak megbirkózni a párával, ráadásul a fényszórók is csak nagyon rövid távolságot tudtak bevilágítani. A veszteglő gépkocsik – némelyikben a vezető sem ült benn – valóságos akadályverseny-pályává változtatták az utakat. Nyilvánvaló volt, hogy egy ilyen estén csak azok keltek útra, akiket valami nyomós ok kényszerített rá.

Patroni megnézte az óráját. Az előtte lévő kocsi – meg az övé is – már jó néhány perce állt. Még előbbre további veszteglő kocsikat látott, és a mellette jobbra húzódó sávban is állt a forgalom. Sőt, egy ideje már szembejövő járműveket sem lehetett látni, tehát olyasvalami történhetett, ami mind a négy sáv forgalmát megbénította. Elhatározta, hogy ha öt percen belül nem változik a helyzet, kiszáll és körülnéz, noha ilyen időben semmi kedve sem volt hozzá. Éppen elég lesz átfagynia és pizszokul éreznie magát, mielőtt még véget érne az éjszaka, majd kinn a repülőtéren. Felerősítette a rádiót, amely egy rockandroll adóra volt beállítva, és pőfékelt.

Eltelt öt perc. Látta, hogy az előtte álló kocsikból emberek szállnak ki, és előremennek. Ő is nekikészült, hogy velük tartson. Prém-mel szegett anorákját szorosán maga köré tekerte, fejére húzta a csuklyát, és magához vette nagy teljesítményű zseblámpáját, amelyet mindig a kocsiban hordott. Szél és hó csapott be a kocsiba, ahogy kinyitotta az ajtót. Gyorsan kiszállt, és becsukta az ajtót.

Miközben nagy nehezen előre haladt, kocsiajtók csapódtak, hangok kérdezgették, hogy mi történt. „Baleset, tropa az egész!” – kiáltotta valaki. Ahogy még előbbre jutott, villódzó fényeket látott maga előtt, és mozgó árnyakat. „Én mondom, hogy nem fogják ezt

egyhamar eltakarítani. Órákig itt ücsöröghetünk.” – mondta egy másik hang. Patroni megpillantotta valami nagy, sötét tömeg körvonalait, amelyet részben vörös, pislákoló fények világítottak meg. Jókora pótkocsis vontató volt, az oldalára dőlve. A behemót, tizenyolc kerekű jármű keresztben feküdt az úttesten, megbénítva mindenirányú forgalmat. Rakományának egy része – ételkonzervekkel teli ládák – szanaszét szóródott. Néhány alkalmi haszonleső a hóval dacolva máris gyűjtögette a ládákat, és megrakodva sietett vissza a kocsijához.

Az államrendőrség két járőr-kocsija már a helyszínen volt. Rendőrök faggatták a vontató vezetőjét, aki sértetlennek látszott.

– Éppen csak hozzáértem az istenverte fékjéhez – tiltakozott fennhangon a sofőr. – Erre összecsukszott, és oldalra vágta magát, mint egy tüzelő szuka.

– Gondolod, hogy az utolsó mondatot is leírja? – kérdezte súgva egy nő a mellette álló férfitől, mivel az egyik rendőr jegyezgetett.

– Elég volt a jóból! – kiáltotta egy másik nő, hangja metsző volt még a szélben is. – Maguk zsaruk is elnyomhatnak onnét azt az izét!

Az egyik rendőr odament hozzá. Egyenruhája már teljesen havas volt.

– Ha lenne szíves a segítségünkre lenni benne, asszonyom, nagyon hálásak lennénk.

A körülállók közül néhányan kuncogni kezdtek.

– Seggfej zsernyákok – dünyögte a nő.

Egy vontató autómotó, tetején sárga villogóval, lassan közeledett a torlasz túlsó oldalán. Vezetője azon a sávon haladt, amelyen normális körülmények között szembejövő járművekkel találkozott volna, és kételkedve kezdte rázni a fejét, mikor szemügyre vette a vontató méreteit és helyzetét.

Joe Patroni előrelépett. Szivarjának a vége vörösen izzott a szélben. Rácsapott a rendőr vállára.

– Ide figyeljen, fiam! Egy vontatóval soha az életben el nem mozdítják innen azt a gubancot. Cinegével akarnak falat dönteni?

– Ide figyeljen, uram – válaszolt a rendőr. – Itt minden locsog a benzintől. Jobban tenné, ha eloltaná azt a szivart.

Patroni eleresztette a füle mellett a felszólítást, s a szivarral a kezében a felborult vontató felé intett.

– Csak az időt lopják, az enyémet is meg a magukét is beleértve, ha talpra akarják állítani ezt a szemétdombot. Inkább félre kell húzni az útból, hogy megindulhasson a forgalom, ahhoz pedig még két vonatóra van szükség. Az egyik innen tolja, a másik kettő meg a túloldalon húzza. – Azzal nekiindult, és lámpája fényénél különböző szögekből megvizsgálta a hatalmas, csuklós járművet. Minden másról megfeledkezett, mint mindig, ha foglalkoztatta valami. Újból meglengette a szivart. – A két új vonatóval három támadási pontunk lesz. Először a vezetőfülkét kell meghúzni, de gyorsan. Így nem csuklik össze az utánfutóval. Aztán...

– Hank – kiabált oda a rendőr egy másik rendőrnek. – Van itt egy tag, aki úgy látszik, tudja, mit beszél.

Tíz percen belül gyakorlatilag Joe Patroni vette át a vezetést. Két újabb autóméző vonatot kértek rádión. Mialatt azokra vártak, az első vonat vezetője Patroni irányításával láncokat erősített a felborult kocsitengelyeihez. A helyzet máris a „Megoldjuk a dolgot” jeleit kezdte mutatni, az energikus TWA karbantartófőnök védjegyét, amely minden tevékenységét fémjelezte.

Patroninak közben számtalanszor eszébe jutott, hogy már régen a repülőtéren kellene lennie, és ő ezzel a rohadt tragaccsal vacakol. De azt is tudta, hogy úgy juthat oda a leghamarabb, ha segít az úttorlasz elmozdításában. Teljesen nyilvánvaló, hogy se ő, se mások nem tudnak továbbhaladni a kocsijukkal mindaddig, amíg a pórul járt utánfutós vonat keresztben fekszik az úttesten. Visszafordulnia és kerülő utat keresnie a rendőrök véleménye szerint is teljesen lehetetlennek látszott, mivel a mögötte várakozó kocsisor már több mérőföld hosszúságúra növekedett.

Visszament a kocsijához; a rádiótelefont akarta használni, amelyet a vezetőség tanácsára szereltetett a kocsiba. A telefon havi díját a légitársaság fizette. A társaság repülőteri karbantartó központját hívta fel, és bejelentette, hogy késik. Ugyanakkor átadták neki Mel Bakersfeld üzenetét a három-nullás kifutópálya mielőbbi szabaddataételének sürgősségéről.

Joe Patroni máris leadott néhány erre vonatkozó utasítást, de tudta, hogy a legfontosabb a lehető leggyorsabban a helyszínre érkeznie.

Még mindig erősen havazott, amikor másodszor is elhagyta a

kocsiját. A veszteglő autók mellett felgyűlt hóbuckákat kerülgetve visszament az úttorlaszhoz, hogy siettesse a dolgokat. Megkönnyeb-
bülve látta, hogy a két kisegítő vontató egyike már megérkezett.

5.

Miután elvált Tanyától, Mel Bakersfeld a felvonón lement a repülő-
tér épületének alagsorába. Mustársárga, rádióval felszerelt szol-
galmi gépkocsija egy közeli, külön az ő számára fenntartott parko-
lófülkében várakozott. Mel kihajtott az alagsori garázsból; a kijárat
egy repülőgép-parkolóra nyílt, ahol rátört a vihar. Mikor a repülőtéri
épület már nem óvta többé, szélről kavart hópelyhek tömege vágó-
dott vadul a szélvédőnek. Noha az ablaktörők teljes erőből dolgoz-
tak, csak nehezen tudtak némi szabad kilátást biztosítani. Az egyik
résnyire nyitott ablakon hirtelen hó és szélroham tört be a kocsiba.
Mel gyorsan becsukta az ablakot. Az épület kényelmes melege után
a kinti, csontig hasítóan hideg estébe való hirtelen átmenet meg-
hökkenette.

Közvetlenül előtte repülőgépek várakoztak a rámpán, utasfoga-
dáásra készen. Az épületek közt kavargó, széllokésektől hajtott hőtö-
megek közt megpillanthatta néhány gép kivilágított belsejét. Néme-
lyikben már el is helyezkedtek az utasok. Nyilvánvalóan indulásra
kész járatok voltak. A torony utasítását várták a hajtóművek bein-
dítására; az utasítás késlekedését a három-nullás kifutópálya kiesése
okozta. A távolabbi kifutópályákon más gépek elmosódott navigá-
ciós fényeit vette ki; nemrég beérkezett járatok voltak, még működő
motorokkal. A várakozási zónában álltak, és onnan csak akkor in-
dulhattak tovább, ha az utasforgalmi rámpán felszabadult egy-egy
hely. Kétségtelenül ugyanez volt a helyzet a repülőtér épülete körüli
másik hat rámpánál is.

Mel kocsijában felreccsent a földi irányítóközpont hullámhosz-
szára állított rádió adó-vevő.

– Földi központ Eastern tizenhetesnek – hallatszott az irányító
hangja. – Kettő-ötös kifutó tiszta. Átkapcsolhat a légi irányítás hul-
lámhosszára.

– Eastern tizenhetes. Vétel – hallatszott egy másik hang. Aztán

egy adag recsegés után egy harmadik, ideges hang szólalt meg élesen.

– Földi központnak Pan Am öt-nulla-négyes külső bekötőpályán a kettő-ötösre. Egy privát Cessna van előttem, kétmotoros teknősbéka. A fékjeimen állok, hogy a nyomában maradhassak.

– Pan Am öt-nulla-négyes, kívárni. – Rövid szünet, majd újból az irányító hangja: – Cessna hetes-hármas metro földi központtól. Első kereszteződésnél jobbra fordul, megvárja, hogy Pan Am megelőzze.

Meglepő módon egy kellemes női hang válaszolt.

– Földi központnak Cessna hetes-hármas metro. Már fordulok. Nyomás, Pan Am, te erőszakos böhm!

– Kösz, édes. Rúzsozd ki magad, amíg vársz – hallatszott a Pan Am hangja egy vihogás után.

– Torony az összes gépeknek – csattant fel az irányító. – Üzenetekben szigorúan csak hivatalos ügyekre szorítkozzanak!

Az irányító ideges, hiába a betanult, hivatásos udvariasság, állapította meg Mel. De ki ne lenne az ma este, ilyen körülmények közt? És újból eszébe jutott az öccse, Keith, aki a nyugati érkezők szünni nem akaró nyomásával birkózik, és elfogta az aggodalom.

A torony és a gépek közt folytonos volt a kapcsolat, szinte pillanatnyi szünet sem volt az adások között. Mel kívárta, amíg befejeződik az egyik párbeszéd, és rögtön bekapcsolta a mikrofonját.

– Földi központnak egyes jármű. Helyzetem hatvanötös bejárat, haladási irányom a három-nullás kifutó, a 707-es elakadásának helyszíne.

Végighallgatta az irányító utasításait két, időközben landolt gép földön való haladásához. Utána került rá a sor.

– Torony egyes járműnek. Jelentést vettem, kövesse a bejáratnál maga előtt kihúzó Air Canada DC-9-et. A kettő-egyed-kifutónál vigyázzon.

Mel megköszönte az eligazítást. Már látta is az egyik kapunál kifelé forduló Air Canada-járat magas, karcsú farokrészének szögletes sziluettjét.

A rámpák zónájában óvatosan vezetett, figyelte a „rámpatetveket”. A repülőteriek a földön levő repülőgépek körül elszaporodó különböző járműveket nevezték így. A megszokott fajtákhoz ma

este néhány „szüretelő” is járult – ezek csuklós acélkarokra szerelt, emelhető, irányítható platformokkal ellátott munkagépek voltak. A platformok szervizcsoportokat emeltek a magasba, akik megtisztogatták a hótól, majd jégképződést gátló glykolbevonattal látták el a gépek szárnyait. Az időjárásnak teljesen kiszolgáltatott embereket is hó borította.

Hirtelen fékeznie kellett, hogy utat engedjen egy sebesen haladó „mézesbödönnek”, mely a rámpáktól indult útjára, hogy kiokádhassa magából a repülőgépek toalettjeiből kipumpált négyszáz gallon bűzlő szállítmányt. Ez egy speciális építménynél fog megtörténni – az épületet más repülőtéri alkalmazottak messze elkerülték –, ahol a kocsi terhe darálógéphez került, onnan pedig a városi csatornahálózatba. A művelet általában simán ment végbe, eltekintve az olyan esetektől, amikor egyes utasok a repülőgép mellékhelyiségekben véletlenül elsüllyedt tárgyakat – műfogsorokat, erszényeket, pénztárcákat, sőt cipőket – reklamáltak. Ilyesmi egyszer-kétszer fordult elő naponta. A szállítmányt ilyenkor át kellett szűrni, s közben mindenki imádkozott, hogy a keresett tárgy mielőbb megkerüljön.

Efféle incidensek nélkül is nehéz éjszakájuk lesz ma az egészségügyieknek, gondolta Mel. A repülőtéri vezetők tapasztalatból tudták, hogy a mellékhelyiségek iránti igény, földön és levegőben egyaránt, az időjárás romlásával egyenes arányban szokott nőni. Vajon hány ember tudhatja, tűnődött Mel, hogy a repülőterek egészségügyi felügyelői óránként kapják a meteorológiai előrejelzéseket, és ezeknek megfelelően szervezik meg tevékenységüket, tekintettel a növekvő igénybevételre és tisztántartási többletmunkára.

Az előtte haladó Air Canada jet elhagyta az épületek környékét, és növelte futósebességét. Mel is gyorsított, hogy a nyomában maradjon. A rossz látási viszonyok közepette is biztonságérzetet adott a DC-9 farkán levő pozíciófény, mint valami mozgó tájékoztató pont. A visszapillantó tükörben látta, hogy egy másik, nagyobb jet is megjelent mögötte.

– Air France négy-nulla-négy, maga és az Air Canada között repülőtéri földi jármű halad – hallotta az irányítóközpont figyelmeztetését.

Negyedórába telt, míg elérte a három-nullás kifutón az Aéreo-Mexican 707-ese által elzárt kereszteződést. Mel még korábban

kivált a két használható kifutópálya felé özönlő, felszállni készülő gépek sorából.

Leállította kocsiját, és kiszállt. Itt kint, az üres sötétségben még fagyosabbnak és kegyetlenebbnek tűnt a vihar, mint a repülőtéri épületek közelében. A kihalt kifutópályán üvöltve söpört végig a szél. Mel szerint senki sem csodálkozott volna azon, ha farkasok is megjelennek az éjjel.

– Mr. Patroni? – kérdezte egy árnyék a sötétben.

– Nem, nem ő. – Rájött, hogy ordítani kell, ha a nagy szélben hallhatóvá akarja tenni a hangját. – De Joe Patroni is úton van.

Az ember közelebb lépett. Anorákba volt burkolózva, az arca kék volt a hidegtől.

– Boldogok leszünk, ha megérkezik. Bár gőzöm sincs, mihez tud itt még kezdeni. Körülbelül mindent megpróbáltunk már, hogy kimozdítsuk innét ezt a rohadékot – intett a háta mögött homályos árnyékként tornyosuló repülőgép felé. – Lecövekelt, méghozzá alaposan.

– Maga kicsoda? – kérdezte Mel, miután közölte kilétét.

– Ingram vagyok, uram, az Aéreo-Mexican karbantartóinak munkavezetője. Most éppen szeretném, ha valami más állásban lennék.

Beszélgetés közben a két férfi ösztönösen a Boeing 707-es felé húzódott, a gép magasán fejük fölött levő teste és szárnya alatt keresve menedéket. A hatalmas jet hasa alatt vörös vészjelző villogott ritmikusan. Fényénél Mel kivehette a hóval kevert sártengerbe mélyen besüppedt futóműveket. A kifutón és a környező bekötőpályákon aggódó hozzátartozók gyanánt csoportosultak a vontatók és szervizkocsik, köztük egy üzemanyag-szállító, néhány poggyászkocsi, egy postakocsi, két legénységi busz és egy bömbölő erőgép.

Mel szorosra húzta nyakán a kabát gallérját.

– Égető szükségünk van erre a kifutóra, még ma este. Eddig mit csináltak? – kérdezte.

Az utóbbi két órában régi típusú deszkalejtőket gurítottak ide az épületekből, emberi erővel tolták őket a gépig, hogy kiszállhassanak az utasok, jelentette Ingram. Ez lassú és bonyolult műveletnek bizonyult, mert a lépcsőfokok abban a pillanatban lefagytak, ahogy letakarították őket. Egy idős asszonyt két szerelőnek kellett lehoznia. A kisgyerekeket pokrócokba burkolva adogatták kézzől kézre. Az uta-

sokat – a stewardessekkel és a másodtiszttel együtt – azóta buszokon elszállították. A kapitány és az elsőtiszt a gépen maradt.

– Kétszer beindították a hajtóműveket – mondta a munkavezető.
– A kapitány annyi erőt adott bele, amennyit csak mert. De a gép meg se moccan. Sőt, mintha még mélyebbre süppedt volna.

– És most mi történik?

– Lehordjuk a mozdítható terheket a gépről, hátha ez segít. – Ingram még hozzátette, hogy az üzemanyag nagy részét átpumpálták a tartálykocsikba, ezzel is tetemesen csökkentve a gép súlyát, mivel tankjai tele voltak, repülésre készen. A poggyászokat és az áruszállítmányt is kihordták a gép belsejéből. A postacsomagokat egy postakocsiba rakták át.

Mel bólogatott. Tudta, hogy a postával nem lesz semmi baj. A repülőtér postahivatala percről percre figyelte a gépek menetrendjét. Pontosan tudták postaszákjaik pillanatnyi tartózkodási helyét, s menetrend-módosulás esetén gyorsan átcsoportosították a csomagokat egyik gépről a másikra. Tény, hogy az elakadt gép postája jobb szállításban fog részesülni, mint az utasai, a zsákok legkésőbb félórán belül már egy másik gép fedélzetén lesznek, végszükség esetén egy kerülő járatén.

– Minden szükséges segítséget megkaptak? – kérdezte Mel.

– Igen, uram. Legalábbis ahhoz, amit eddig tenni tudtunk. Az Aéreo-Mexican majdnem egész gárdája itt van, tucatnyi ember. A csapat fele pillanatnyilag az egyik buszban próbálja felolvasztani magát. Lehet, hogy Patroninak több ember kell majd, de hát ez attól függ, hogy mihez akar kezdeni. – Ingram megfordult, és komoran végignézett a hatalmas gépen. – De ha engem kérdez, hosszú munka lesz. Nehéz darukra, emelőkre, esetleg felfújható tömlőkre is szükség lehet, hogy felemelhessük a szárnyakat. Azokkal pedig meg kell várni a napvilágot, legalábbis a legtöbbszörrel. Még rámehet az egész holnapi nap is.

– Nemhogy a holnapi nap, de még a ma este sem mehet rá – válaszolt Mel élesen. – Ezt a kifutót azonnal szabaddá kell tenni... – Hirtelen abbahagyta, mert úgy összerázkódott, hogy megijedt tőle. Váratlan, hátborzongató érzés volt.

Megint összerázkódott. Mi ez? Biztosan az idő, próbálta megnyugtanni magát, a mezőn keresztül fújó éles, vad, havat görgető szél

az oka. Akkor is furcsa. Mikor kiszállt a kocsiból, teste szinte azonnal alkalmazkodott a hideghez. Eddig a pillanatig.

A repülőtér túlsó végéről idehallatszott a hajtóművek dübörgése, a szél zúgását is túlszárnyalva. A zaj időnként felerősödött majd lehalált, ahogy egy-egy járat a levegőbe emelkedett. Egyiket követte a másik. Arrafelé rendben volt minden.

De itt?

Hirtelen, a pillanat tört részéig, valami baljós előérzet fogta el. Röpké jelzés volt, semmi több, megérzés; egy készülődő nagyobb csapás előérzete. Akár figyelmen kívül is hagyhatta volna, az ösztönöknek, előérzeteknek semmi közük a gyakorlati vezetéshez... Egyszer, régen, már hatalmába kerítette ugyanez az érzés; az a meggyőződés, hogy az események feltorlódnak és valamiféle katasztrofális, előreláthatatlan végkifejlet felé sodródnak. Eszébe jutott a vég, amelyet akkor teljességgel képtelen volt elkerülni...

Újból a 707-esre pillantott. A gép hóborította körvonalai homályba veszttek. Józan eszére hallgatva tisztában volt azzal, hogy az eltorlaszolt kifutótól és a Meadowood feletti repülések okozta kényelmetlen helyzettől eltekintve az úgy ártalmatlan. Baleset történt, sérülések, és szemmel látható károsodások nélkül. Semmi több.

– Jöjjön a kocsimhoz – szólt oda az Aéreo-Mexican emberének. – Rászállunk a rádióra, lássuk, mi történik.

Menet közben eszmélt rá, hogy Cindy valószínűleg már nem sokára türelmetlenül fogja várni a belvárosban.

Mielőtt kiszállt, nem kapcsolta ki a kocsit fűtését, így aztán most kellemes meleg fogadta őket. Ingram elismerően dörmögött. Lazított az öltözékén, előrehajolt, és a kezét kezdte dörzsölgetni a meleg légáramnál.

Mel a karbantartó szolgálat hullámhosszára hangolta az adó-vevőt.

– Egyes jármű a Hóellenőrző Szolgálatnak. Danny, a három-nulás kifutón vagyok, az eltorlaszolt keresztezédségnél. Hívd a TWA karbantartóit, és érdeklődj Joe Patroni után. Hol van, és mikorra várható. Vége.

Danny Farrow hangja recsegett vissza a műszerfalba épített hangszóróból.

– Hóellenőrző pult egyes járműnek. Meglesz. És Mel, a feleséged telefonált.

– Nem hagyott telefonszámot? – kérdezte Mel, miután lenyomta a mikrofon gombját.

– De igen.

– Egyes jármű Hóellenőrző Szolgálatnak. Danny, légy szíves, hívd fel az asszonyt. Mondd meg, hogy nagyon sajnálom, de egy kicsit késni fogok. De ezt majd csak Patroni után.

– Értettem. Tartsd a kapcsolatot. – A hangszóró elnémult.

Mel a kabátja alá nyúlt, és elővett egy csomag Marlborót. Odakínálta Ingramnek.

– Köszönöm.

Rágyújtottak; az ide-oda mozgó ablaktörlőket bámulták.

Ingram az Aéreo-Mexican jet kivilágított pilótafülkéje felé intett a fejével.

– Ott fent az a nyavalyás kapitány valószínűleg telesírja a szomboreróját. Legközelebb úgy fogja figyelni a kék irányítófényeket, mint oltáron a gyertyát.

– A maga emberei mexikóiak vagy amerikaiak? – kérdezte Mel.

– Mind amerikaiak vagyunk. Csak a magunkfajta mániákusok képesek ilyen rohadt időben dolgozni. Tudja, hova ment volna ez a járat?

Mel tagadóan rázta a fejét.

– Acapulcoba. Amíg ez be nem ütött, félévi kefélelésről lemondtam volna, csak az utasok közt lehessenek. – Kuncogott. – Próbálja csak elképzelni: felszáll a gépre, kényelmesen leteszi a seggét, aztán kiszállás, ilyen időben. Hallania kellett volna az utasokat, hogy káromkodtak, főleg a nők. Néhány egészen új kifejezést tanultam ma este.

Megszólalt a rádióvevő:

– Hóellenőrző Szolgálat egyes járműnek – hallatszott Danny Farrow hangja. – Beszéltem TWA-val Joe Patroni dolgában. Kapcsolatba lépett velük, de pillanatnyilag forgalmi dugóban vesztegel. Legalább még egy órát eltarthat. Üzenetet küldött. Hallható voltam eddig?

– Hallható – válaszolt Mel. – Jöhet az üzenet.

– Patroni figyelmeztetett, vigyázzunk, nehogy a jelenleginél még mélyebbre süllyedjen a gép. Szerinte könnyen megtörténhet. Amíg oda nem ér, az Aéreo-Mexican emberei ne próbálkozzanak a gépkimozdításával, csak ha nagyon tudják, hogy mit csinálnak.

Mel oldalvást Ingramre nézett. – Mit szól ehhez az Aéreo-Mexican?
– Próbálkozzon Patroni, amivel csak akar – bólintott a munkavezető. – Megvárjuk.

– Megértetted? Minden világos? – kérdezte Danny.

– Világos – válaszolta Mel, megnyomva a mikrofon kapcsolóját.

– Oké. Még nem végeztem. A TWA újabb kiségitő csapatot állít össze. És Mel, az asszony megint hívott. Átadtam az üzenetedet.
– Danny hangjában Mel érezte a tétovázást, mivel ő is tudta, hogy beszélgetésüket mindenki hallja, akinek a rádióvevője a karbantartók hullámhosszára van beállítva.

– Nem örül különösebben, ugye? – kérdezte Mel.

– Azt hiszem, nem. – Másodpercnyi szünet után folytatta. – Legjobb lenne telefonközelbe kerülnöd, amint csak tudsz.

Mel fogadni mert volna, hogy Cindy a szokottnál is élesebb hangon beszélhetett Dannyvel, csak az udvariasságból nem tesz említést róla.

Ami az Aéreo-Mexican 707-esét illeti, világos, hogy Joe Patroni megérkezéséig nincs mit tenni vele. Patroni óvatosságra intő szavai – hogy a gép tovább süllyedhet – teljesen egyértelműek voltak.

Ingram szorosabbra húzta magán az anorákját, és felhúzta vastag kesztyűjét.

– Kösz a meleget. – Azzal gyorsan bevágta maga mögött a kocsi ajtaját. Néhány pillanat múlva már a nagy hóbuckák közt bukdácsol a bekötőpályán álló munkagépek felé.

A rádión hallani lehetett, hogy Danny Farrow a karbantartók Hóközpontjával beszél. Mel megvárta a beszélgetés végét, majd adásra állította készülékét.

– Itt egyes jármű, Danny. Indulok a Conga Vonalhoz.

Elindította a kocsit; nagyon kellett figyelnie az utat. Sötét volt, szakadt a hó, és csak az egymástól nagy távolságra levő, a kifutópályát jelző fények után tudott igazodni.

A repülőtér hóelhárító rendszerének előretolt, rögtöni beavatkozásra kész alakulata, a Conga Vonal jelenleg az egy-hetes kifutópályán, a mező bal oldalán tartózkodott. Perceken belül személyesen fog meggyőződni arról, hogy Demerest kapitány hóbizottsági jelentése az igazat tükrözi-e, vagy pusztán rosszindulatból fakadt, gondolta Mel fintorogva.